

208

el butlletí

de l'agrupació excursionista
de granollers

gener - desembre 2008

Durant el 2008 hem enfilat la recta final de les obres, tot intentant donar cloenda als treballs i esforços que tots hem dedicat per condicionar i millorar l'aprofitament del local, per ampliar-ne la utilitat al servei dels socis i de la ciutat.

Ja són realitat la nova Sala d'Actes i Exposicions i la sala Polivalent que dona cabuda al rocòdrom que, a més a més de les activitats d'escalada, facilitarà les pràctiques dels cursos d'iniciació a l'escalada, espeleologia, muntanya, etc. També són realitat la rehabilitació dels espais per traslladar la Secretaria a la planta baixa i l'Arxiu al primer pis. Paral·lelament les seccions milloren els seus espais per continuar desenvolupant les seves activitats i projectes.

El muntant gros d'obres, començades l'estiu del 2007, donava peu a pensar en acabar-les durant aquest any 2008, però petites obres finals i la intensa activitat de l'entitat les han retardat fins a l'any vinent. L'any 2009 estarà marcat per la inauguració de les obres i per l'esforç col·lectiu per fer arribar a tots els racons de la ciutat la campanya "1 rajol per a l'AEG", que ha de permetre a socis, col·laboradors i simpatitzants participar i donar suport econòmic a l'entitat, amb aportacions que han d'ajudar a fer front a la important despesa que ha comportat la realització de les obres, i que l'entitat haurà de suportar durant molts anys.

Aquest important pas és la consolidació de l'entitat des del seu aspecte patrimonial, el referent i el punt de trobada perquè els socis planifiquin els projectes i il·lusions, i el lloc des d'on mostrarem a la ciutat tota l'activitat excursionista i de l'entitat.

El 2008 ha estat l'any en què l'Agrupació Excursionista de Granollers ha complert els 85 anys de la seva fundació. Han estat 85 anys com a entitat granollerina que ha estat embrió de la fundació de diverses entitats de caire esportiu i cultural, i que avui ja són referents a la ciutat. L'Agrupació ha aportat les seves experiències, descobertes i pluralitat a Granollers. La seva actitud en la defensa i conservació del medi natural, els projectes, la il·lusió per assolir cims, profunditats i parets que ens permeten fer un pas més enllà, transmetre aquests sentiments a la mainada, el repte de conèixer, superar, descobrir allò que no sabem, on l'esforç col·lectiu ens ha ajudat a ser més lliures. L'esperit excursionista i de fer país és l'aposta que durant aquest 85 anys ha portat a fer cultura col·lectiva per a la ciutat, i els socis que han constituït i constitueixen l'entitat, amb la seva participació anònima i desinteressada, han contribuït a fer-la plural, oberta i solidària.

Al carrer de Corró, 10, de Granollers, seu de l'Agrupació des del 1986, tots els socis es troben per planificar projectes i il·lusions, per somiar i fer realitat els objectius individuals i col·lectius de l'entitat, i des d'ara, amb més possibilitats per mostrar-los i fer-los extensius a la ciutat i la comarca.

Editorial	138
Noticiari	139
Activitats	144
Col·laboracions	
- Esquí de muntanya al Gran Paradiso	147
- 2 noves vies al Sot del Bac	149
- Estiu del 2008	150
- Eslovènia	153
- Volta cicloturista a l'Aragó	155
- Transiberià '08	157
- 32è Aplec Excursionista dels Països Catalans	158
- Travessa per les muntanyes del Simien (Etiòpia)	160
- Aven du Mas Raynal	162
Seccions (GIEG)	163
Seccions (SEDEG)	165
Seccions (MUNTANYA)	168
Seccions (MATINALS)	170
Pensionaires	179

Portada: Marcòlic vermell (Lilium margaton L.). Vall d'Eyna, estiu 2008 - Fotografia: Maure Lluís

**Agrupació
Excursionista
de Granollers**

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS
C/ Corró, 10 - Tel. 93 860 01 47
Apartat de correus 207 - 08400 Granollers
E-mail: aegra@telefonica.net - www.aeg.cat

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I ACTIVITATS
FUNDAT L'ANY 1931
GENER - DESEMBRE 2008 - VOLUM VIII - Núm 08
I PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA DE PERIODISME

Publicació per als socis i per a les entitats excursionistes.
L'Agrupació Excursionista de Granollers està associada a les Federacions següents:
- D'entitats excursionistes de Catalunya.
- Catalana d'Espeleologia.
- Catalana de Camping i Caravaning.

El finançament d'aquest butlletí és a càrrec del Capítol de Butlletí del pressupost general d'aquesta agrupació. La seva distribució és gratuïta.

Els articles publicats expressen l'opinió dels seus autors, no forçosament la de l'AEG.

Dipòsit legal: B-34662-2008

Coordinació: Alfons García, Joan Mundet, Maure Lluís,
Lluís Salvador.

Correcció: Lluís Salvador
Impressió: Minerva Mollet S.L.

En conveni:

AJUNTAMENT DE
GRANOLLERS

Assemblea General de Socis 25 de gener de 2008

Un cop llegida i aprovada l'acta de l'Assemblea anterior, el president Carles fa esment, com a fet més rellevant de l'any que hem acabat, la pèrdua del company Jordi Icart.

Seguidament es fa un recull de les activitats més significatives de cadascuna de les seccions i àrees de l'entitat, fent especial esment de les dificultats que està representant poder trobar una persona estable per a la feina de secretaria, fet que ha representat un maldecap durant tot l'any.

També es fa especial esment del relleu que ha tingut lloc al capdavant de la secció d'activitats al carrer, en què el Tomàs Segarra ha substituït el Paco, que ja feia molts anys que se'n cuidava.

Es fa la proposta de les noves quotes, que són aprovades, així com els comptes de l'any tancat, i el pressupost per al proper, amb el protagonisme en ambdós de les despeses relacionades amb les obres d'adequació del local.

Un cop tancada la sessió, després de la tanda de precís i preguntes relacionades en bona part amb l'aclariment d'aspectes diversos de les obres i el nou estat del local, es celebra l'Assemblea Extraordinària de Reelevació de Junta.

Es presenta una sola candidatura, amb Carles Garcia com a president; Maure Luís com a sotspresident; Núria Martínez com a tresorera; Teresa Ventura com a secretària. La candidatura és proclamada, un cop acceptada per unanimitat dels assistents, i es dona també per tancada la sessió.

La nova junta de l'AEG reelegida en l'Assemblea extraordinària.

39 Renovació de la Flama de la Llengua. Montserrat

El passat 17 de febrer de 2008 tingué lloc l'acte simbòlic de Renovació de la Flama de la Llengua Catalana a Montserrat.

Fou l'edició 39 d'aquest acte i l'organització enguany anà a càrrec de la Unió Excursionista de Sabadell.

A les 8 del matí s'inicià la pujada de Monistrol al monestir, un cop al camí de la cova uns 500 excursionistes van desplegar una bandera de 100 metres de llarg que acompanyà la Flama fins al monestir on fou rebuda pel Pare Abat Josep M. Soler, i entrada a la basílica per a la missa conventual.

Acabada la celebració religiosa i a l'atri es féu l'acte simbòlic d'encendre la llàntia que restarà tot l'any com a testimoni permanent del nostre compromís per la llengua catalana. Seguidament uns parlaments del president de la UES, de Francesc Guillaumon vicepresident de la FEEC i del Pare Abat, han donat pas a la lectura a càrrec de Jordi Mir de uns poemes sobre la Flama de la Llengua, per acabar amb el cant dels Segadors.

Després a la sala d'actes del monestir Lluís Monje, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sabadell manifestà *"és un honor per mi ser ponent en aquest acte que és coincident amb el centenari de l'Excursionisme a Sabadell. L'Excursionisme a Catalunya té uns trets diferenciats de la resta, ja que aquí l'entendem de manera diferent. Integra la història, el territori i especialment un compromís amb la cultura i la preservació dels drets de la Nació"*.

A continuació, Lluís Subirana, estudiós del món de la Sardana un conferenciant que fa vibrar a l'audiència perquè tramet sentiments i valors, dedicà la seva conferència a *"La Flama: símbol, sentiment i compromís"*.

Tal com va deixar dit el mestre Fabra: *"cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança"* això te molt sentit en l'acte d'avui i en el país nostre, sempre a mig fer. Lluitant en la difícil tasca de la reconstrucció nacional. A poc a poc hem anat recuperant el nom de cada cosa. Els símbols, la personalitat i el tarannà que ens és propi. Això gràcies a la tenacitat de la nostra gent.

Acte de Renovació de la Flama.
Foto: Josep Castells

Reconciliació no vol dir amnèsia col·lectiva. Venim de lluny i el pas dels segles ha anat creant pòsit de les nostres tradicions. El 1906 quan s'estava gestant l'excursionisme a Sabadell, el 1907 amb la Santa Espina que estrenaren Guimerà i Morera i que ha esdevingut una obra emblemàtica.

Cada dia més la llengua va a remolc de la conjuntura política, però també de tots nosaltres perquè, una llengua no es perd perquè no la parlin els que no la saben, sinó perquè els que la saben deixen de parlar-la. Si per un fals sentit d'educació, ens passem al castellà, estem traduint no sols la llengua sinó també els sentiments.

Aquest any 2008 s'escau el 175 aniversari de la publicació del poema de Aribau, Oda a la Pàtria. Va ser el punt d'arrencada de la Renaixença i l'afirmació de la nostra identitat, feta en un moment de canvis profunds en la societat catalana. La reivindicació de la nostra personalitat no és, per tant cosa de fa quatre dies.

Avui, en plena democràcia, encara trobem dificultats, ens cal ser més agosarats i transformar els sentiments en accions. Accions per a les quals no cal consignes, ja que depenen de nosaltres mateixos, i la vida diària ens porta moltes situacions on exercir els nostres drets nacionals. Que mantinguem encesa la Flama de la Llengua Catalana i ens comprometem a continuar lluitant per la llengua, la cultura, la pau i la llibertat de la nació catalana".

Seguidament Josep Sicart de la Unió Excursionista de Catalunya i president de Mountain Wilderness digué: "Som fills de l'excursionisme, fa 175 anys de la Renaixença, vivim en uns moments que al gaudir de la democràcia, pot semblar que no fem prou pel nostre

país, per això hem editat aquests tríptics que podeu recollir. La situació actual recorda la Restauració, l'alternança política continua volent-nos anorrear. Verdaguer, Guimerà, Maragall, Almirall ens son referents, cal treballar constantment i amb fermesa".

Tancà l'acte Francesc Sanaüja president del Club Excursionista de Gràcia: "Volem recollir l'esperit i l'impuls que porta aquesta Flama. Des del Club Excursionista de Gràcia en volem fer-ne ressò a nivell internacional, que arribin arreu les nostres reivindicacions sobre la llengua i la cultura catalana".

Josep Castells i Gironès

Reconeixement al ceramista Toni Cumella per la seva trajectòria professional

El propassat 24 d'abril el Foment de les Arts i el Disseny va lliurar a Toni Cumella la medalla FAD que reconeix la seva trajectòria professional, caracteritzada per l'exemple en el "caràcter familiar de la ceràmica com a ofici i tradició" i per la seva capacitat de "projectar la ceràmica com a eina semantitzadora d'una nova arquitectura". Aquest reconeixement professional pot escapar-se de la nostra activitat excursionista, però volem manifestar-la per que ell, un soci més de l'entitat, ha col·laborat i participat en activitats desinteressadament, i per què volem compartim els fets i reconeixements als nostres associats que tenim coneixement. Enhorabona.

Diada Social AEG 2008

El divendres 25 d'abril va celebrar-se la Diada Social de l'AEG a la Sala d'Actes de l'Agrupació, on socis, amics i simpatitzants van trobar-se en un dels actes més entranyables de l'entitat.

Unes paraules prèvies del president de l'entitat, Carles Garcia, donen pas al lliurament de les insignies de plata atorguades als socis amb més de 25 anys a l'entitat; enguany van rebre les insignies Anna Baylach, Albert Estapé, Joan Fernández, Josep Forns, David Guzman, Maure Luís, Francis de Miguel, Francesc Obiol, Teresa Riera i Joan Serrano.

Tot seguit va tenir lloc el lliurament de les Plaques de reconeixement als socis Feli Miyares Morante, Pere Font Padró i Emili Ramón Valls, (reproducció d'un tema central de les pintures rupestres de la Roca de les Oranetes realitzat per Montserrat Boter). La trajectòria d'aquests socis durant més de 50 anys a la recerca i treballs arqueològics a Granollers, comarca, així com a la resta de Catalunya, com a socis de l'entitat. Aquest grup, del que també formava part en Josep Estrada entre d'altres, són participants de la gent pionera en la recerca arqueològica a Catalunya. En Jordi Pardo va parlar dels homenatjats fent referència a la importància del treball que van realitzar per la descoberta

*D'esquerra a dreta, Pere Font, Feli Miyares i Emili Ramon.
Foto: Maure Luís.*

i salvaguarda del patrimoni arqueològic a la comarca, i pel seu mestratge compartit des de l'àrea d'arqueologia del Museu de Granollers. En Pere Font va fer unes pinzellades d'anecdotes viscudes, expressant l'entusiasme i la il·lusió compartida durant aquests anys.

A continuació va fer-se una projecció de les activitats realitzades per les seccions de l'AEG i va cloure l'acte un pisolabis acompanyat amb cava pels assistents.

*D'esquerra a dreta, Maure Luís, Teresa Riera, Anna Baylach, Francis de Miguel, Joan Fernández, Albert Estapé, Adrià Forns, Feli Miyares, Emili Ramon i Pere Font.
Foto: Jaume Mompert.*

7ena. Fira del llibre de Muntanya 4-5 d'octubre de 2008 RUPIT i PRUIT

Inauguració de la Fira del Llibre de Muntanya.
Foto: Alfons Garcia.

La fira torna a fer cim aquest any seguint el recorregut pels pobles del Cabrerès, ha estat Rupit i Pruit el lloc de torn, per celebrar aquesta edició de la fira. Aquesta, convertida ja en tot un referent pel sector, repeteix l'èxit de convocatòria com d'altres anys, dintre del món de l'alpinisme i de l'excursionisme en general.

enguany fou inaugurada per la Sra. Marta Ferrusola, Presidenta d'Honor de la Fira d'aquesta edició, gran amant de l'excursionisme, en pronuncià la conferència

inaugural, també l'acompanyaren a la taula el Sr. Joan Garet, representant de la Generalitat i el Sr. Ernest Gutiérrez, president d'Amics dels Cingles del Collsacabra, una de les entitats organitzadores de la Fira.

Durant el curs de la fira es varen celebrar un cicle de conferències dedicades a parlar de "la Dona i la Muntanya", aquest tema fou l'escollit per homenetjar a la Sra. Ma. Antònia Simó, que fou pionera en alpinisme i escalada i que va morir fa un any. Durant el cicle de conferències fou l'alpinista Araceli Segarra la que va presentar la projecció d'un recull de fotografies de les seves escalades. També hi hagueren altres conferències, destacant la dedicada al "Capital Social i Treballs de les dones als Pirineus", a càrrec de

Marta Pallarés i una taula rodona sobre la "Relació de les Dones amb la Muntanya", actuant com a moderador l'Antoni Bassas.

La fira comptà amb una trentena d'estants de les diverses editorials, es presentaren tot un seguit de novetats literàries dedicades a la muntanya, llibres, cartografies, guies de senders i fins i tot contes infantils.

Alfons Garcia

6è Cicle Audiovisual de Muntanya i Viatge d'Aventura

El ja habitual i esperat cicle Audiovisual de muntanya i viatge d'aventura que, durant el mes de novembre, en Roger Mestres de la botiga de muntanya "Camp Base" organitza molt bé i amb gran il·lusió. Han estat quatre sessions molt interessants totes elles, han omplert, cada vegada, la sala d'actes de l'oficina jove del Gra d'un ambient engrescador d'escaladors i de muntanyencs que fa goig de veure i de viure. Les sessions varen ser: "Escalada al límit, filosofia de vida" presentat per Edu Marín un dels millors escaladors esportius del moment. "Ravier. la família del Pirineu continua..." presentat per Christian Ravier. Planer, senzill i entenedor. Fill del mític escalador francès Ravier que va obrir moltes clàssiques al Pirineu per allà els anys 60 el qual encara continua escalant amb el seu fill Christian. Ara potser més en escalada esportiva. La projecció fa un resum de l'important trajectòria del seu pare i també de les escalades d'ells dos. "7 deserts en bicicleta i en solitari" a càrrec de Sergio Fernández. Tot un aventurer

amb les idees molt clares i el cap ben posat com cal per aquestes coses, ens explica la seva experiència en les travessies en bicicleta pels deserts més importants del món. "Una vida artificial..." aquesta, la darrera projecció del cicle presentada per David Palmada i Ester Ollé ens expliquen molt bé, sense embuts i a vegades d'una manera no massa refinada, la seva escalada a una de les vies més directes al mític Naranjo de Bulnes al massís Central dels Pics d'Europa.

L'editorial Alpina és qui patrocina, en conveni amb l'Ajuntament de Granollers, el cicle i hi han col·laborat les cases de material: Boreal, Roca i Millet. També la llibreria La Gralla, la botiga de roba MacKey, La caixa de Manlleu, Gran Centre, oficina Jove Gra i els Xics de Granollers. Per acabar-ho d'arrodonir, després de casa sessió, es feia un animat sorteig de material de les cases col·laboradores i de la mateixa botiga del Camp Base.

Inauguració de l'exposició *Instants de Natura* a la nova sala d'exposicions de l'AEG.
Foto: Maure Luís.

Inauguració de l'exposició IV Instants de Natura

A causa de que la sala d'exposicions del museu La Tela està en obres, el divendres 12 de desembre a les 8 del vespre a la sala d'exposicions de l'Agrupació Excursionista es va fer l'acte d'inauguració de l'exposició "Instants de Natura" organitzat per l'entitat ecologista i naturalista ADENC amb el suport de la Fundació Caixa de Sabadell. Aquest concurs de fotografia va ser creat ara fa quatre anys, per fomentar altres formes d'observar el medi, unint el sentit artístic de la fotografia amb la denúncia de les agressions al paisatge. De totes les fotografies presentades, el jurat del concurs, format per persones relacionades amb la fotografia i la natura a més d'un representant de cada entitat organitzadora, va triar-ne les guanyadores, les que mereixien una menció especial i les seleccionades per formar part d'aquesta exposició itinerant juntament amb les premiades.

A l'acte d'inauguració van assistir-hi el president de l'Agrupació Excursionista de Granollers qui va donar la benvinguda. El director de l'oficina principal de la Caixa de Sabadell a Granollers el Sr. Joan Villuengas i el delegat del Vallès Oriental de l'esmentada Caixa el Sr. Lluís Bonvilà els quals van explicar el motiu del suport de la seva entitat a aquesta iniciativa i va cloure l'acte la regidora de cultura de l'Ajuntament de Granollers la Sra. Alba Barnusell destacant que amb l'apertura d'aquesta sala d'exposicions s'incorpora un altre espai cultural obert a la ciutat. També va assistir a la inauguració la Sra. Carme Clusellas, directora del museu de Granollers i el Sr. Antoni Arrizabalaga, conservador del Museu La Tela.

XI Passejada de tardor

Organitzada per l'AA.VV. Sota el Camí Ral, va tenir lloc la popular Passejada de Tardor, amb sortida a les 9 del matí des de la seu de l'Associació, i una distància d'uns 11 km. L'itinerari seguia el Passeig Fluvial en direcció nord fins travessar el Congost a l'alçada del pont de Granollers, s'enfilava a la serra de Sant Nicolau, coll de la Manya, ca l'Esquella, tornar al passeig Fluvial fins la passera de can Cabanyes, i retornar pel passeig Fluvial fins a la seu de l'Associació, on ens esperava l'esmorzar de pa amb botifarra i begudes pels participants. En la caminada hi van col·laborar l'Agrupació Excursionista, l'editorial Alpina i l'Ajuntament de Granollers.

Necrològiques

El 24 de febrer va morir en Josep Camenforte a la seva estimada casa de Perafita. En Josep, l'amic Camenforte, sempre havia estat participat per inculcar l'estima per la muntanya a molts joves i un gran col·laborador en tasques de solidaritat amb moltes entitats d'esplai i lleure. Des de la Creu Roja de la Joventut va col·laborar amb activitats conjuntes amb l'Agrupació Excursionista, de la que era soci des de finals dels seixanta. Una de les activitats més destacades, van ser les jornades d'auxili i rescat a Muntanya que van fer-se als Pirineus, de les que en guardem especial record, i també de la seva participació en les plantades d'arbres del 80, etc. També des del Casal Jove de Corró d'Avall va continuar la seva tasca, sempre a prop del joves, de l'amistat, de la senzillesa, de la natura, i de la muntanya. Gràcies per ser amic.

III Concurs Fotogràfic “La Muntanya”

*Els guardonats del Concurs fotogràfic:
Joan Mundet, Joan Rocasalvas, Joan López, Raül Comino i Raquel Martín.
Foto: Maure Luís.*

guardonades: amb el primer premi “El descens tant esperat...” de Raül Comino Caballero de Pineda de Mar, amb el segon premi Autosuperació” de Raquel Martín Castillo de Granollers, i amb el tercer premi “Vignamale” de Joan López Cortijo de Campins.

Entre les 11 obres restants, presentades al tema “Agrupació Excursionista”, els guardonats van ser: “El control del cim” d’en Joan Mundet Bellavista de Granollers, amb el primer premi, “Solitud” de Joan Rocasalvas Galbany de La Garriga, amb el segon premi, i “Equilibri”, de Montserrat Mas de Granollers, amb el tercer premi. El Jurat era compost per Pere Cornellas, Agustí Corominas, Toni Cumella, Pascual Moreno, Jordi Ribó i, actuant com a secretari, Maure Luís, en representació de l’Agrupació.

El concurs d’enguany ha recordat la tasca com a president de l’entitat i gran afeccionat a la fotografia d’en Jordi Icart i Castelló amb el subtítol “Memorial Jordi Icart”, traspasat el febrer del 2007.

L’acte va tenir lloc al Museu de Ciències Naturals “La Tela” de Granollers, col·laboradors en el concurs, i l’exposició va restar oberta al públic fins el 2 de març.

El divendres 1 de febrer, a dos quarts de vuit del vespre, va inaugurar-se l’exposició fotogràfica amb la selecció de les 60 millors obres presentades al III Concurs Fotogràfic “La Muntanya” que, organitzat per l’Agrupació i amb el patrocini de l’Obra Social Caixa Sabadell, any rera any va arrelant-se a les activitats habituals de l’entitat i de la ciutat.

Van presentar-se al concurs 144 obres, de les que 133 ho feien al tema “La Muntanya”. Van resultar

26à. Excursió Popular de Granollers

El dia 30 de març va celebrar-se la 26à Excursió Popular de Granollers que, amb la participació d’unes 250 persones, va seguir l’itinerari 3 de la Guia de Granollers i el seu entorn, publicada per l’editorial Alpina i l’Agrupació.

A dos quarts de nou del matí va llançar-se el coet que anunciava la sortida en direcció est, passant per La Torreta, Miranda d’en Punes, Bosc de can Sora, i Turó de Tres Punes. A la bassa dels Ànecs estava indicada l’aturada per esmorzar l’entrepà que tothom portava preparat i, alhora, fer petar la xerradeta. L’itinerari continuava pel marge esquerra del Mogent fins a La Roca on el travessàvem per continuar pel marge dret, can Marigó, can Masferrer, can Prat vell. En aquest indret vam veure els moviments de terres

i els talussos provocats per les obres del TGV que travessarà aquest espai de Vallderiol. A l’escola Montserrat Montero trobem a l’Albert que ens espera amb l’avitallament “sorpresa”, amb patates fregides, maduixots i les begudes habituals. Aquest any ens tenia preparat el tast de diferents tipus d’aigües, procedents de diversos “transvasaments”: del Ter, del Llobregat i de l’Ebre. Aquesta circumstància feia que els participants manifestessin les seves tendències i opinions al respecte d’aquest tema actual i polèmic.

Després de passar per cal Jardiner i el darrer tram de la serra de Llevant, s’arribava a la Plaça de l’Església, ja que enguany, la coincidència de dates amb el concurs de Sardanes que organitzava l’Agrupació

Sardanista ens va fer canviar l'arribada; això sí, d'aquesta manera gaudíem de música en viu.

A l'arribada es lliurava una planta a cada participant, dins dels actes del calendari de Primavera de la ciutat.

Enguany, a més a més de l'Editorial Alpina, han col·laborat amb la caminada 7 alumnes de l'IES Ginebró que cursen el CFGM d'Activitats Esportives, i que fan servir com a pràctiques dels seus estudis; participaven com a controladors de pas en 3 punts de l'itinerari com a controladors de la marxa, i també hi participava el seu tutor, Carles Margenat. Gràcies a tots.

Els marxadors al seu pas per la Miranda d'en Puntès.
Foto: Jaume Mompert.

Primaveral de Cinema de Muntanya

Com cada any, a la Primavera, tenim l'ocasió de veure les pel·lícules premiades al festival de Torelló i també d'alguna activitat destriable de l'Agrupació Excursionista o bé de Catalunya. Passem a relacionar les d'aquest any:

El 14 de maig: La primera sessió "LA MONTAGNE PERDUE" va ser presentada pel director del Festival de Cinema de Muntanya de Torelló en Joan Salarich. Autor: *Christian Deleau* (França). Gran Premi any 2007 del Festival de Cinema de Muntanya de Torelló.

Agrupació Excursionista Granollers

8a PRIMAVERAL DE CINEMA DE MUNTANYA

14/16/20 i 23 de maig del 2008

SALA TARAFÀ
c/ carró 47 granollers
2/4 de 10 del vespre

Gasherbrum II / Carles Garcia

www.aeg.cat

organitza: AEG Agrupació Excursionista de Granollers

en col·laboració: Caixa Sabadell

col·labora: Departament d'Esports

El 27 de gener de 2006, *Jean Christophe Lafaille* va desaparèixer en intentar l'ascensió en solitari, sense oxigen i en hivernal, al cim del Makalu de 8.463 metres. La pel·lícula segueix Lafaille i fa la crònica de les darreres hores de la seva última i tràgica ascensió. L'altre protagonista és la seva esposa Katia que segueix l'ascensió des de casa fins el fatal desenllaç.

16 de maig: E-11 autor *Paul Diffley* (Gran Bretanya). "Èpica història de l'escalada sobre roca més difícil del món". Documental que explica la història de *Dave MacLeod* per intentar assolir la via sobre roca anomenada *Rhapsody*. Aquesta via, amb una dificultat E11, en graduació francesa 8c, és possiblement la més cèlebre del món i exigeix al protagonista un profund esforç físic i mental. Diverses caigudes i passos arriscats fins aconseguir un objectiu que amb el temps era una obsessió.

20 de maig: *SEARCHING FOR THE COAST WOLVES* autor: *Richard Matthews* (Alemanya). Premi del jurat any 2007 del Festival de Cinema de Muntanya de Torelló. El documental ens mostra *Gudrun Pflueger*, una ex-campiona del món d'esquí en la modalitat de cross country, apassionada des de fa sis anys per la vida dels llops del Canadà. Aquests animals, únics al món ja tenen modificacions genètiques respecte els altres de la seva espècie, viuen a la costa est, a la Colúmbia Britànica. Després d cinc setmanes d'expedició, Gudrun té una trobada memorable amb els llops de la costa.

23 de maig: "VALLÈS AL GASHERBRUM II" . Imatges i vivències de l'expedició Vallès al Gasherbrum II que es va realitzar l'estiu del 2007, organitzada conjuntament per membres del *Centre Excursionista de Sant Celoni* i per membres de l'*Agrupació Excursionista de Granollers*.

Control i avituallament a Corró de Vall.
Foto: Maure Lluís.

Aquest any la 19ª edició de la Matagalls-Granollers ha tornat a superar, de llarg, els 800 participants, mantenint-se la tònica de superar la participació a la Matagalls àmpliament la de La Semi.

Probablement aquest augment de participació, que per nosaltres va ser una mica sorprenent, ha estat, juntament amb el canvi d'itinerari, causa d'alguns desajustos i entrebancs que es van produir durant la Marxa.

Alguns dels trencalls del nou itinerari eren una mica traïdors -sempre es viu una mica com contra natura el fet de deixar el camí gran per agafar-ne un de petit- i això va comportar que grups de marxadors, majoritàriament corredors i participants de La Semi, fessin la travessia del Pla de la Calma pel camí que no

tocava, i tinguessin problemes amb l'esmorzar; més avall n'hi va haver que van reprendre el camí antic, i van anar a parar a Samalús per comptes de Cànoves; i en el tram final, de Cànoves a Granollers, ens vam tornar a trobar amb gamberrades que ja teníem oblidades, consistents en desaprensius que canvien el sentit de les marques, o simplement les amaguen.

A mesura que s'anaven produint els problemes, ens anàvem mobilitzant per resoldre'ls, en la mesura que era possible, i prenent nota de les situacions, de cara a la previsió per a properes edicions.

No obstant tots els entrebancs, els marxadors van confirmar que l'itinerari havia millorat, que la nova ruta era agradable i menys coneguda, i que els havia agradat el canvi.

També hi va haver qui va suggerir que l'itinerari no s'hauria de canviar mai, i així tothom sabia per on ha d'anar sempre, però nosaltres som una entitat excursionista, i això, tot i els canvis d'aquest suposat món nou en què vivim, encara significa que som gent amb ganes de descobrir nous indrets, nous camins, i donar-los a conèixer a tot aquell que sent una mica d'apreci per la muntanya i el paisatge que ens envolta.

Així és que l'any que ve, companys, hem pres nota de tot allò que cal millorar, afinarem previsions, pulirem defectes, i durem a terme la 20ª Matagalls-Granollers, i confiem que serà en companyia de tots vosaltres.

Fins l'any que ve!

Activitats al carrer

La secció d'Activitats al carrer continua amb l'entusiasme i col·laboració de totes i tots els voluntaris de les diferents seccions de l'entitat. Encapçalats per en Tomàs Segarra podem dur a terme les activitats organitzades per tal de fer gaudir nois i noies, en dates festives, d'arrelament popular a Granollers.

Per la festa de l'Ascensió va instal·lar-se el rocòdrom infantil al Parc Firal del dia 1 al 4 de maig, en horari de 10 a 2 del matí i de 4 a 8 del vespre.

Per la Festa Major, el dissabte 30 d'agost va tornar a instal·lar-se al Parc de Ponent el circuit d'Aventura consistent en rocòdrom, pont de mico, recorregut en barca, ascensió en xarxa, baixada en tirolina i slalom en caiac pel llac. L'horari de l'activitat va ser de 10 del matí a 8 del vespre.

Durant les festes de Nadal, dins les activitats organitzades pel PIN al Palau d'Esports, vam col·laborar amb la instal·lació de tirolina, pont de mico i rocòdrom infantil. Des del dia 27 al 29 de desembre van estar participant de 10 a 2 del matí i de 4 a 8 del vespre.

El rocòdrom de l'Agrupació al Parc de Ponent.
Foto: Maure Lluís

Esquí de muntanya al Gran Paradiso

És desconcertant quan et trobes que està nevant intensament amb una previsió de mal temps de més de 5 dies, i has fet més de 1.300 km en dos dies de viatge, travessant mitja Europa per arribar als voltants d'Innsbruck. Concretament a la vall de Stubai, al poble de Mutterbergalm, on hi ha l'estació d'esquí alpí Stubai Gletscher. Lloc on es troba el Dresdner hutte, què és el primer refugi de la ruta d'esquí de muntanya que pensem realitzar als Alps d'Àustria.

Que fas, a part de desesperar-te? Doncs aprofitar la connexió d'Internet que ens ofereix el refugi, i mirar una per una, totes les possibles zones dels Alps on es pugui practicar l'esquí de muntanya sense perill i amb un temps acceptable, tenint en compte que aquests dies les previsions son de mal temps arreu.

La tasca és complicada i requereix el seu temps, però ha donat el seu fruit, sembla que a la zona del Gran Paradiso, Alps Italians de la Vall d'Aosta, hi haurà una finestra de bon temps a mitjans de setmana. Permeteu-me que utilitzi la paraula "tècnica" de finestra, normalment aquesta paraula es fa servir pels intervals de bon temps en les expedicions a l'Himàlaia, aquí queda molt il·lustrativa, encara que solament som als Alps.

Agafem els trastos i el dimarts dia 18 de març arribem

a Aosta. Sembla que hem encertat en la intensa recerca a Internet, els núvols s'estan obrint.

El dia següent entrem al "Parco Nazionale del Gran Paradiso", per deixar el cotxe al pàrquing habilitat anomenat Pravioudamon a 1.829 metres, molt a prop del càmping Gran Paradiso. Hi ha un gran cartell que indica la pujada al refugi Chabod situat a 2.710 metres. Hem escollit aquesta ruta de pujada al cim, ja que fa uns anys i després d'intentar fer la clàssica Chamonix-Zermatt, ens va donar temps de pujar al Gran Paradiso per la ruta del refugi Vittorio Emanuele, que és l'ascensió normal de pujada al cim i que té el seu inici un kilòmetre més enllà si seguim la carretera fins al final, on hi ha el càmping Pont Breull.

Triguem unes 3 hores en pujar al refugi Chabod per un camí marcat i molt evident. Al refugi hi ha poca gent, acaben d'obrir la temporada de primavera. Una vegada instal·lats, contemplem l'espectacular cara Nord-oest del Gran Paradiso amb el glacier Laveciäu. Aquesta ascensió promet ser molt més alpina que la seva ruta normal.

Som dijous sant, els tres grups que volem pujar al cim fem el ronsa al refugi degut al gèlid ambient que hi ha fora. Quan comença a clarejar marxem, com sempre som els últims. Anem avançant lentament, portem tota

A prop del cim.
Foto: Carles García.

la roba posada i no acabem d'entrar en calor. Ens decidim a mirar el termòmetre, el qual marca sobre la cota dels 3.000 metres -25° , a més ha començat a fer un fort vent, no hi ha ni un núvol. Anem per la morrena de la gelera, per després fer una gran diagonal a la dreta per anar a buscar la gelera du Mont Grand Paradis. La pujada es bastant tècnica i dura, ja que hem d'anar en compte amb les esquerdes, els cerats i amb els forts pendents de neu dura, a més de les condicions climàtiques. No ens aturem en cap moment fins arribar al capdamunt de la gelera, lloc on coincideixen les rutes de pujada dels dos refugis. Aquí tots els grups ens hem d'aturar obligatòriament per deixar els esquís i posar-nos els grampons. El vent s'ha emportat tota la neu i ha deixat a la vista el gel d'aquest últim tram que queda. Estem sobre la cota dels 3.600 metres d'alçada. Entre el fred, el vent i el gel fa que la majoria dels grups abandonin en aquest punt, solament quedem nosaltres i quatre francesos que van a peu encordats amb un guia local.

La pujada fins a la Finestra del Roc (3.894 metres) és relativament ràpida, encara que hi ha diferents passos delicats degut al gel. A patir d'aquí comença la cresta fins al cim, ens trobem amb algun pas exposat però ben equipat. Finalment arribem al cim de 4.061 metres, i com és el costum, ens abracem a la Madonnina, (figura metàl·lica de la Verge Maria que hi ha al cim). Curiosament ha deixat de fer el fort vent i la temperatura ha pujat una mica, -18° . Ara és el moment de buscar la brúixola per buscar el nord. És el que faig sempre quan arribo a dalt d'un cim.

La baixada fins els esquís és perillosa, com sabeu sempre és més difícil baixar que pujar. El gel ens obliga a anar molt lents, hem de tenir molta precaució i hem d'anar molt en compte de no relliscar, tindria un desenllaç fatal. Tot seguit ens calcem els esquís per fer un fantàstic descens, seguim la mateixa ruta de pujada, fins al refugi, on tornem a passar la nit. Ha estat un dia complert d'unes 8 hores de ruta. L'ambient del refugi ha millorat molt, avui hi ha molta gent. El guarda del refugi ens pregunta per la nostra pujada, està interessat per poder informar als grups que demà volen anar al cim.

Ens despertem el divendres amb el brogit de la gent que va amunt i avall, a fora està nevant. Després d'un esmorzar relativament tranquil, decidim baixar al pàrquing abans de perdre del tot la visibilitat, que ja es prou dolenta. Ens equitem i iniciem el descens, avui no fa gaire fred i entrem aviat en calor, -5° . Una vegada al cotxe la nevada es fa encara més copiosa, i ens canviem de roba com podem. Decidim tornar a casa pel reparat túnel del Mont Blanc. Enganxem la cua pertinent degut a la gran nevada que cau a la Vall d'Aosta, a l'altre cantó, a Chamaonix, també neva intensament. Fem tot el recorregut fins a casa amb mal temps.

Sortida de Setmana Santa any 2008

Components: Biel Grau, Josep Viñeta i Ramon Marques de l'UEC de la Vall del Tenes i Carles Garcia de l'AEG.

Carles Garcia

Cara nord-oest del Gran Paradis.
Foto: Carles Garcia.

Àustria	
Estació d'esquí de Stubai Gletscher	http://www.stubaier-gletscher.com/
Informació turística de Stubai	http://www.stubai.at/
Refugi Dresdner	http://www.dresdnerhuetten.at/
Federació Austríaca de Muntanya	http://www.alpenverein.at/
Meteo Àustria	http://www.zamg.ac.at
Itàlia	
Club Alpí Itàlia	http://www.cai.it/
Refugi Chabod	http://www.rifugiochabod.com/
Informació turística Vall d'Aosta	http://www.regione.vda.it/
Meteo Itàlia	http://www.meteo.it/
França	
Informació de Chamonix	http://www.chamonix.com/
Meteo França	http://france.meteofrance.com
Suïssa	
Federació Suïssa de muntanya	http://www.sac-cas.ch/
Meteo Suïssa	http://www.meteoschweiz.admin.ch/
Altres	
Rutes de carretera	http://www.viamichelin.es/
Feec	http://www.feec.org/
Meteo Catalunya	http://www.meteocat.com/

2 noves vies al Sot del Bac

El passat mes de març del 2008, la Núria i jo vam obrir dos nous traçats a l'escola d'escalada del Sot del Bac. La seva situació exacte és al pla que hi ha entre la germana gran i la petita, a la paret orientada al sud.

Es tracta de dues noves vies que van al costat d'altres ja existents, moltes d'elles amb un marcat caràcter d'iniciació, i que també vam aprofitar per reequipar-les amb parabolts (estaven amb espits),. El cas és el de contribuir a crear un bon lloc d'iniciació, tant per nombre de vies, equipament, dificultats i ajudar a donar una nova empenta a aquesta escola que està una mica oblidada. Les característiques de les dues noves vies són les següents:

- Via "La secta": grau 5b. Longitud 15 metres i equipada amb parabolts de Ø10mm. Reunió amb 2 argolles.

- Via "Siau": grau 5a. Longitud 10 metres i equipada amb parabolts de Ø10mm. Reunió amb 2 argolles.

Us adjuntem fotos amb croquis del seu traçat perquè les gaudiu al màxim.

Manel i Núria

Dijous 17 de juliol del 2008, són dos quarts de cinc de la tarda al port de Larrau. Els escassos quilòmetres i les moltes corbes que en poc més d'un quart ens han portat des del fons de la vall per on serpenteja el riu Anduña fins el coll de la carena fronterera, han suposat passar dels més de 25° C, d'un cel blau i esplèndid, d'un estiu exaltant, a la boira, el vent fred i impetuós i a una temperatura de 13°C que en tota la llarga baixada fins el poble de Larrau, al costat francès, en prou feines es recuperarà. Són les dues cares de l'estiu, al vessant sud i al vessant nord de la carena axial pirinenca. Fa quatre dies que va passar un front fred que va revoltar el temps, el vent va girar al nord-oest i al costat francès encara dura l'embranchida de la maltempsada. Per un costat aquesta boira grisa, pixanera, espessa e inacabable, que fa que tot regalimi, que la verdor sigui fosca i profunda, ens agrada perquè promet dormir a la fresca, ben acotxats dins el sac de dormir, cosa que a l'estiu sempre s'agraeix. Però per l'altre costat ens preocupa perquè sabem de les dosis de paciència que haurem de gastar per no atabalar-nos quan el temps s'entesti en tapar les muntanyes d'una forma recalitrant. És doncs amb aquest panorama gris i humit que escollim el càmping de Larrau per muntar el nostre "campament base" d'aquests primers dies de les vacances.

Aquest any hem decidit fer unes vacances tranquil·les, vull dir de no tenir pressa per després anar a un altre lloc, de "repesta" de cims i valls no conegudes per, almenys, un de nosaltres. Sense precipitacions, amb paciència i sense encaparrar-nos pel mal temps. Per tant no ens posem cap dia concret per desplegar la tenda, quan ens sembli que ja hem fet prou, recollirem l'equipatge i anirem a un altre lloc. Com passa moltes vegades ens aquests casos, quan més assossegat vas, resulta que és quanta més activitat acabes fent.

És evident que l'activitat va absolutament lligada a la vènia de la meteorologia. Però com ja hi hem passat moltes d'altres vegades per aquests indrets atlàntics del Pirineu, ja sabem com enfocar-ho per aprofitar al màxim els dies. El temps a l'estiu pirinenc ve marcat generalment pel successiu pas de fronts freds més o menys espaiats, amb algun que altre període anticiclònic intercalat, que venen de l'oest o del nord-oest. Quan s'acosta el front el vent gira a migjorn i a garbí i s'intensifica, la temperatura puja i els mars de boira al nord de la carena s'esvaeixen. Això dura dos

o tres dies a molt estirar. Després passa el front, trona, plou i el vent gira al nord o nord-oest. Baixa la temperatura i la boira s'arrapa a les carenes i valls encarades al nord. Dos o tres o quatre dies, segons li sembla i després el cel s'obre de nou i es torna a repetir el cicle. És el Pirineu Atlàntic. Però hi ha un aspecte important a considerar i és que la boira grisa i molla de després del front quan tot just salta la carena principal s'esvaeix i el cel cap el sud de la cadena muntanyosa esdevé blau i nítid, amb un temps assolellat, fresc i brillant. Amb una mica de picardia i amb l'ajuda d'una bona informació meteorològica, un cotxe per tenir una certa autonomia per desplaçar-se i una mica d'imaginació per improvisar travesses i ascensions, l'èxit de les vacances està quasi assegurat.

En aquests 12 dies que han durat aquestes vacances han passat tres o quatre fronts, per sort força descafeïnats però que han seguit perfectament la cadència meteorològica que acabem d'exposar. I això ha suposat que hem pogut estar els dotze dies sense parar. Perquè si són fronts molt actius, aleshores el mal temps s'enfaristola més i els dies d'inactivitat forçosa es multipliquen.

El primer dia d'activitat ha estat el del canvi de cicle, la desaparició del vent del nord i el canvi a ponent i garbí. El cel s'ha aclarit, la muntanya s'ha destapat al llarg de la jornada. I com a cada hora que passava el dia era més i més clar, hem allargat la ruta amb il·lusió de tal manera que gairebé es pot dir que hem encadenat en un sol dia dues excursions, cadascuna de les quals podia omplir, per sí sola, un jornal. Hem sortit a peu de Larrau, carretera avall fins el pont de Logibar i allà hem agafat el GR-10 per la llarga carena que ens porta fins el coll de Bagargiak. Des d'aquest

Pic d'Ory.
Foto: Joan Mundet.
segueix

*Cim del Cartxela; al fons el pic de l'Ory.
Foto: Joan Mundet.*

coll hem emprès la llarga pujada fins el gran pic d'Ory, impressionant atalaia d'aquest sector occidental del Pirineu. De fet és el primer "dos mil" que es troba al Pirineu venint des de l'oceà i per tant la vista cap a ponent es perd en la llunyania d'una successió inacabable de carenes més baixes i arrodonides. A les 5 de la tarda arribem molt fatigats, però molt contents, al cim, junt amb una parella que estan fent l'alta ruta pirenaica i als quals els queden varies setmanes de muntanya per endavant. La davallada a Larrau es fa inacabable. Al entrar al càmping el cansament és més que palès. Jo estic cansat, molt cansat. Però hem començat amb bon peu les vacances.

El següent dia vent del sud. Càlid i agradós. A estones una mica massa impetuós. El sol crema de valent. Avui el cel és calitjós però net. No hi ha boira enlloc. Deixem el vehicle als Xalets d'Irati i empenem de nou una volta força considerable, no tant com la d'ahir, que ens passeja per una carena llarga de cims herbosos i planers, a estones per dins del bosc de faig, tot d'una esplendorosa bellesa. Els pics d'Escaliers, Mendibel i Okabe són potser els més significatius d'aquesta llarga jornada. Al final la passejada acaba en pujada per dins el bosc. El calor i la xafogor són més que marcades. La "clara" fresquíssima que ens prenem a la terrassa del bar dels Xalets d'Irati quan tot just hi arribem representa, segur, el moment més refrescant de la jornada. Sopem més tard a la terrassa del restaurant Logibar. La cuina és fluixeta, però els plats són fondos i la gana important. Fem un bon paper. Al pondre's el sol s'enlleganya l'horitzó per ponent. A mitjanit veiem llunyana la resplendor d'algun llamp.

L'endemà retorn al vent del nord-oest. Ha passat un petit front. Boira fins baix. Temps gris i desencisador. S'ha tancat el teló. Desempolsem els mapes del costat espanyol. Cop de cotxe fins el port de Larrau. Allà ja

s'intueix el cel blau cap el sur. Són les 10 h quan acabem d'esmorzar i ens carreguem les motxilles al coll d'Arguibiela disposats a pujar un cim molt bonic: L'Ezcaurri. Anem tard, però ja es veu que el temps és segur i que, al cap i a la fi, anirem a l'horari nacional espanyol. El cel és d'un blau rutilant, l'aire és fresc i del nord. Un gran matalàs de boira sobre la carena fronterera. Només algun cúmul inofensiu se'n desprèn i es vol endinsar cap les immensitats ibèriques. Al cap de pocs quilòmetres es desfà i desapareix. Avui fem una de les voltes més boniques d'aquests dies de vacances: cim de l'Ezcaurri, davallada a la Peña del

Ibon, borda de Baines, baixada pel bosc cap el riu de Belabarce i de nou pujada fins el coll d'Arguibiela on tenim el vehicle. Ja us ho dic: una excursió que es mereix el dia i la fatiga consegüent. Són les 20 h quan ens fem el sopar a la tenda, al càmping de Larrau, amb el temps encara gris i l'aigua regalimant per tot arreu. Què bé que s'està dins el sac el vespre!

El quart dia ens esperàvem ja un tomb del temps. Però no. Encara es lleva gris i humit. Cotxe cap el coll de la Piedra de San Martín, a veure allà quin temps hi fa. Dels dimonis encara, com ahir. Avall cap a Linza. A la mateixa hora d'ahir ens posem a caminar. Però ens alleuja veure de nou que som uns més de tota la colla de gent que surt a estirar les cames. En aquest país es va decididament tard. Però el temps és esplèndid i el cel generosament blau. Potser menys que ahir: les boires avui s'atreveixen més a saltar la carena i a estones mig embolcallen algun dels cims d'aquest costat sud. De fet com que són inofensives encara donen més majestuositat al paisatge que ens envolta. El que més destaca és, cap a llevant, la gran carena calcària que es despenja de l'Anie i que enllaçant cims tan significatius com la Mesa de los Tres Reyes o el Mallo Acherito, es perd cap els Quimboas i la Sierra de Alano i d'altres coneguts cims aragonesos. Els pics de Txamantxoia i de la Paquiza de Linzola són els que pugem avui. Tarda assolellada i meravellosa tot baixant pels immensos prats dels voltants de Linza. Més tard, quan travessem el port de Larrau amb el cotxe, ja ensumem el tomb del temps. Demà segur que podrem caminar pel vessant francès.

Efectivament, el 5è dia s'aixeca molt més clar i ens traslladem fins Sta. Engrâce on deixem aparcats el vehicle. Empenem les gorges d'Ehujarté. Fosques, fresques i humides de matinada. Vegetació exuberant que ho colga tot. Més amunt s'eixampla el cel i tornem als grans horitzons. El cim més significatiu d'avui és el

Lakhouira, gran balconada per sobre Belagua, molt tranquil des de que el refugi està tancat. Carenegem, torna la boira però sense malícia, davallam i travessem amples zones de pastures amb les seves barraques de pastors i acabem amb una davallada inacabable per entre el bosc fins de nou a Sta. Engrâce, bonica, original i antiga església romànica que mereix una visita. Avui, força cansats també, bon sopar al millor (i únic) restaurant que hi ha al poble de Larrau. Francament bé.

Com que el temps ja ha girat al sud aprofitem la següent sortida per fer-la també des del costat francès. Aquest cop són dos dies, amb nit a la barraca refugi de Lutoa al vessant espanyol. Potser són els dos dies més “descansats” de les vacances, però ja ens toca. Tot i aquesta consideració entre els dos dies pugem un total de 8 cims de la zona central de la carena que va des de l’Anie a l’Ory. Cims potser d’alçada discreta, cap arriba als dos mil metres, com el Cartxela, però alguns d’ells són extremament drets i enormement panoràmics. El primer dia, vent del sud, calent i sec. Premonició de canvis. La barraca és nova. Gairebé podem assegurar que l’estrenem. S’hi està bé. L’aigua brolla una mica lluny, però passem un capvespre molt agradable, en el silenci de l’alta muntanya. Cap el tard surten núvols per ponent que, lleugers, tapen en poca estona el cel. S’engresca el vent i sembla que pot arribar a ploure. Lluny es veu una antena de telèfons. Però entre ella i nosaltres no hi ha cap destorb. Aprofitem per veure si el telèfon mòbil dona senyal: sí en dona. No som partidaris de la utilització d’aquests artefactes si no és gairebé per urgència. Però ens vindrà bé per trucar a casa, donar notícies pròpies i aprofitar per veure què saben del temps. Ens confirmen que aquesta nit s’acosta un front però completament desfet. I així serà: passarà sense pena ni glòria, ja que no arriba ni a ploure, però justet per entreobrir la porta de nou al vent del nord. Donem per acabats els dies d’estada per aquesta

zona. Hem fet moltes voltes, llargues caminades i hem pujat 28 cims. Hem fet una bona “repesca”, més del que ens pensàvem. La Meteo diu que per demà s’espera un front una mica més actiu. Aprofitarem per traslladar-nos a Gabas on volem passar la resta dels dies i “repestar” més cims.

El vuitè dia s’aixeca tapat de boira. Pleguem la tenda xopa de nou. Ho recollim tot i cap a la vall d’Ossau on pensem acampar al càmping que hi ha sota el Midi d’Ossau, més amunt de Gabas. Sorpresa a l’arribar a Laruns: a l’oficina de turisme ens donen dues noves, una de dolenta i una de bona: la dolenta que el càmping de Gabas ja fa dos anys que està tancat i la bona que avui al vespre passa un front petit i després venen varis dies de “bon temps”. Pugem a Gabas i busquem allotjament: el trobem a l’hotel “Biscan”, petit, antic, més aviat tronat, de sopar més aviat escàs que abundant, atesa la gana que habitualment portem, però d’un preu molt enraonat. L’horari absolutament francès i això, a nosaltres, ens va molt bé. La qüestió alimentària la solucionem acompanyant amb tant pa com podem tots els plats i fent-nos, d’estraperlo amb el nostre fogó, abans d’anar al llit, una bona infusió acompanyada de pastes o galetes. El que és segur és que a la nit la tranquil·litat, el silenci i la fresca s’apoderen de l’ambient i es dorm d’allò més bé.

El novè dia el fred i la boira pixanera ho colguen tot. L’aigua regalima per tot arreu. No ens ho pensem pas dos cops: cotxe cap el Portalet i baixada a Sallent de Gállego que està atapeït per una multitud que ha pujat per un “festival” de música a l’aire lliure. És la moda d’ara: moltíssima gent. Tot atapeït de cotxes. No hi cap una agulla. Gairebé impossible de passar i ja no en parlem de trobar aparcament. Voltes i més voltes. Aquí ni hi ha rètols indicatius ni res, això no té res a veure amb França. Per fi trobem un forat per deixar el cotxe.

Ens centrem, despleguem el mapa i arribem a la conclusió que just hem aparcat davant mateix d’on comença el camí de pujada a la deserta vall de Pondiello que molt poc transitada deu ser a tenor de l’esborrat corriol que hi serpenteja. Al final podem dir que hem estat de sort amb l’aparcament. Avui pugem els pics de la Forqueta i el Sancha Collons (quin nom més estrany oi?). Tots dos passen de 2700 mts, els cims més alts de totes les vacances. Cims d’una panoràmica circular immensa: els tres mils de Respumoso s’alcen enormes, gegantins davant nostre. Les boires, com suposàvem, queden retingudes per la carena divisòria que tenim més al

Cim de l'Escarpu o de Sesques.
Foto: Joan Mundet.

nord. Ascensions dures, desconegudes, fantàstiques. Després davallada inacabable. A Sallent 31°C a l'ombra a mitja tarda. La multitud encara s'ha multiplicat més. Tan sols que hem passat el dia! Tornem a la pau de Gabas, a l'altre costat, on encara la boira grisa i humida ho tapa tot. Tot i que és més avall que Sallent de G., la temperatura és de 14 °C. Quin contrast!

Si la previsió no falla el temps ha de girar i s'han de netejar de boires les valls franceses. Efectivament, el desè dia s'aixeca més clar: es veuen les estrelles des de l'habitació de l'hotel. Una mica de cotxe i aviat enfilem a peu la fondíssima vall de les Gorges de Bitet coberta per un bosc espès de faigs i avets. Avui farem l'excursió amb més desnivell de tots aquest dies: exactament 1900 mts des de la carretera fins el cim de l'Escarpu també conegut amb el nom de Sesques. Un cim poc conegut a casa nostra però força visitat per la gent d'aquells verals ja que és un vertader gegant que destaca força, un mirador vastíssim, un gran cim. Pujada molt dura ja que es supera molt desnivell en poca distància. La pujada és esgotadora. Primer per una pista i un corriol per dins el bosc d'arbres enormes, altíssims. Després, més amunt, quan el bosc s'aclareix passem pel costat de les granges de Sesques on una colla de joves elaboren uns grans i magnífics formatges de llet d'ovella i que baixen a l'esquena d'una mula els més de 1000 metres de desnivell que hi ha fins l'aparcament dels cotxes. Autèntica artesanía. Encara és possible viure d'això? Passem per sota l'imponent

agulla del Caperan de Sesques. Quatre hores i mitja ens costa trepitjar el cim. Bon temps. És cap de setmana i trobem gent. Davallem cap la vall veïna d'Isabe on s'hi amaga el magnífic llac del mateix nom. Tarda plàcida i assolellada. Baixada també inacabable.

I per fi el darrer dia de muntanya. El temps es vol acomiadar bo. Hauran estat unes de les vacances en que hem gaudit de més bon temps d'aquests darrers anys. Excursió final: pujada per la vall d'Aule, pic d'Aule, després pujada al pic de Gaziès i seguim la carena fins els pics d'Aas i Auliou. Valls esplèndides, cobertes de prats i de boscos inacabables i espessos. Gaudim de l'aire tebi, del perfum càlid i embafador de les flors, de l'herba i dels pins. De la ferum dels ramats que pasturen lliurement. De la llibertat dels ocells que solquen el cel blau, immens, inabastable. Mars de carenes a l'horitzó, la majoria ben conegudes. Baixada tranquil·la per la vall d'Aas encarada al gran pic del Midi d'Ossau que s'alça enorme, imponent, altíssim davant nostre. Sembla un gran cim dolomític. Un gegant solitari, amb algunes boires que es passegen silencioses per les seves atrevides canals i arestes i que encara li donen més aspecte de gran cim. Un quadre meravellós als nostres ulls que es reflexa a les quietes i cristal·lines aigües del llac de Bious-Artigues enmig dels pins i dels avets centenaris. Una tarda inoblidable com a cloenda d'aquests dotze magnífics dies passats al Pirineu.

Josep Gargallo

Eslovènia agost 2008

Eslovènia, petit però inabastable país.

Amb els gairebé 15 dies que hem passat en aquest viatge només hem conegut una mínima porció del que realment es pot visitar en aquest lloc.

La nostra idea era fer alguns barrancs la primera setmana, continuar per Triglav -Parc Nacional-, escalar i fer algunes visites a la capital i acabar a Osp, meca de l'escalada esportiva al país, i més proper a la costa, per fer alguns banys de sol si calia.

Hem aconseguit amb els nostres objectius, i en gran mesura.

El grup: l'Anna, l'Albert, l'Edu, jo mateixa i en Sergi. La primera setmana ens situem a Bovec, petit poble enclavat entre altes muntanyes i rodejat de rius braus i aigües turqueses. En

aquest poble hi ha moltes empreses d'aventures que et porten a fer rafting, canyoning, caiac, etc. Aquests dies vam fer dos barrancs: el Susec i el Kozjac. El primer va ser d'escàndol, ens van fer pagar i tot pel manteniment del sector i malgrat que hi havia alguns grups de les

Descens del Kozjac.
Foto: Albert Galera.

segueix

empreses, ens ho vam passar de conya!!! Vam començar a al·lucinar amb el color les badines i amb l'exuberància de la vegetació i la "capritxosa" forma de les roques...

Per descansar de l'aigua, a l'endemà decidim visitar el punt de partida a Triglav (2.864 metres) i escalar en un sector d'esportiva de les rodalies. El sector es diu Kal-Koritnica i està en un poblet de camí a Trenta. Les vies són excel·lents, la roca calcària de pm, les assegurances immillorables, però el grau, "durillu", "durillu"... A més ens clivellen els mosquits!!! Però nosaltres més durs encara, ens hi posem i amb moltes ganes!!!

Amb els braços abatuts a l'endemà anem cap al Kozjac. Encara més maco que el primer barranc, engorjat, engorjat, engorjat... I la roca i l'aigua, més "capritxosa" encara, més bonica, la verdor del bosc al damunt, la llum que penetra les badines, els troncs que s'amunteguen en els racons dels revolts del riu... En aquest barranc no ens trobem cap grup d'aventura però sí a la última cascada, una munió de "turistilles" banyant-se en la millor gorja que els meus ulls han pogut delectar en la vida, verda, profunda, amb una esvelta cascada que esquitxa les parets blanques i rocoses de riu. Aquí esdevé el record més inoblidable d'aquesta aventura i en general d'aquest viatge. El record d'un petit accident que vam tenir però que per sort, no va quedar en res més que uns talls i una contusió a la mà i al braç. Mentre assegurava l'Eduard des de l'aigua per seguretat, doncs ell havia rel·liscat, tenia mal a la mà i al cap i se sentia insegur en la maniobra de ràpel vaig sentir uns crits que podia identificar del meu company, però confosos amb la fresa de l'aigua de la columna d'aigua que queia a la meua dreta, vaig obviar sense donar-li més importància. Els banyistes miraven i no era pla de muntar un escàndol, d'això ja n'havíem parlat, res d'espectacles... Però sento ben fort: -Montse, pedraaaaaaaaaaaaaa!!!!!!-I recordo l'escena en mil·lisegons: miro amunt - fet molt incorrecte doncs mai hem de mirar amunt, només resguardar-nos el màxim possible- i veig que cau, cau, cau, cau una pedra enorme, a gran velocitat, just, just, just, just a sobre el meu cap, i no sé com m'ho vaig fer, però sense pensar, sense reflexionar, reaccionant per salvar la meua vida, em faig enrera a l'aigua mateix, i passa aprop, aprop, aprop del meu nas... I pam! estrelles i més estrelles, em quedo muda, atònica, hòstia inevitable al braç i a la mà, i sort del neoprè i dels guants... Em miro, no surt sang, em fa mal, no puc moure, l'Eduard ja és al meu costat, em mira, em pregunta, veig els ulls dels turistes "clavats" en nosaltres dos... Aggggggggrrrrr Quina ràbia i quin mal!!! Eduard, no passa res, de seguida em passa, no muntem l'espectacle, digues que estic bé i no ha passat res...

I els altres que estan a dalt de tot, no saben res. I m'arracono encara dins l'aigua i recordo la pedra, a sobre, caient, caient, a sobre, a sobre, i em pregunto: ¿Què hagués passat? Uff!!!! deixa-ho estar, més val no pensar-hi, ara tranquil·litza't... I l'Eduard al meu costat, i amoïnats i preguntant, i disculpant-se... Aixxxxxsss!! Amb lo bé que estava jo nedant en aquesta aigua verda, turquesa, amb el sol, i la cascada... Finalment em trec el neoprè i mirem què hi ha. A la roba no es veu res, però a sota hi ha un bona contusió,

un tall imperfecte, per la "matxucada" de la pedra. I a la mà, tres quarts del mateix. La sort és que ho puc moure i no hi ha res trencat.

Bé, després d'aquest tràngol que posa a prova els nostres límits i la nostra amistat - quasi bé!!! Jejejeje! (és broma Ardillu)- decidim fer la pujada al Triglav en dos dies i dormint al refu. El Triglavski Narodni Park està localitzat al nord-oest d'Eslovènia, precisament en els Alps Julians. És l'únic parc nacional del país. S'anomena així pel nom del cim més alt, anomenat també Triglav. El primer dia són 4'30hores amb 1500 m de desnivell, només pujar, pujar i pujar... I a l'endemà fer el cim en 2'30h i baixar tot plegat fins el pàrquing - no sé quan desnivell acumulat hi ha en total perquè

Aigües breves al riu Soca.
Foto: Albert Galera.

no m'he quedat amb el mapa però tela marinera...- . El braç i la mà em fan mal però amb el dopatge la cosa va tirant... Malgrat els ànims que hi havíem posat, a 100 o 200 metres del cim hem de recular, una forta tempesta, d'aigua, trons, llamps i calamarsa ens impedeix assolir la fita. Baixem fins el cotxe i tota l'estona plovent, plovent i plovent... Els grans de gel del tamany d'una cirera, "joder" quin mal quan piquen sobre el cos! L'ascensió és molt maca, però força dura. Diuen que tots els eslovens han de pujar-hi un cop a la vida, però jo els recomano que s'entrenin una mica perquè... deu ni do!!! També he de dir que la muntanya tot i que no és un tres mil, imposa per les seves característiques, abrupte, rocosa i escarpada, amb forts desnivells en les seves vessants.

Passada la primera setmana gaudint d'aquells paisatges i les activitats que hi vam fer, era moment de tirar cap a la capital del país i posteriorment anar a Osp, on hi teníem grans expectatives posades.

Escalada al Kal-Koritnica.
Foto: Montse Mena.

La capital, des del meu punt de vista, hi té poc a dir. És petita, bufona, tranquil·la... Però amb un dia fent un passeig ja l'has vista prou. La gràcia és pujar la torre del castell on pots contemplar les vistes aèries de la ciutat i fer algunes fotos.

Seguidament tirem cap al Sud del país i ens arribem al càmping habilitat amb rocòdrom i molt freqüentat pels escaladors, és a dir, Osp. No tenim gaire bona rebuda doncs són passades les 10, i el càmping és fosc, tothom dorm... Es veu que allà només, només

s'escala, la gent ja ha sopat, res d'ambient... El poble mort. Doncs bé, plantem la tenda, fem el sopar, xerrem una mica i a dormir.

A banda d'esgotar les visites turístiques que ens quedaven (la cova més gran Postojna, el castell enclavat a unes grans parets, Capodistria -Koper-, i el poble "playero" de Piran) escalem a Crni Kal i a Osp. Des del càmping es pot arribar a peu fins a les vies, i també el sector de Misja

Aquest és el més típic dels seus desplaços ataronjats i l'extensa franja rocosa amb forma de ferradura.

El poble de Crni Kal queda una miqueta més lluny. Ni més ni menys que 271 vies entre 3r y 8a.

Tot i que hi ha unes 100 vies per sota de 6a, és una zona on predomina el grau baix i mitjà. La orientació entre sud i sud-oest. És una franja calcària amb vies de 10 a 35 metres. A l'esquerra tenim peus de via amb abundant ombra dels arbres i major risc de trobar-nos vies polides i de grau clàssic.

El càmping està a "petar" d'escaladors, tios "catxetes" amunt i avall, i a més el lavabo és mixt... renoi! un paradís per una dona "desalmada"... Jeijeijeje... Jo no vaig dir ni mu per no ferir les sensibilitats dels meus companys... Però que val la pena només per això! Bé, només és una conya....

La veritat, Slovenija si vas a fer activitat de muntanya, barrancs, caiac o escalada és de PM, però si no, és un país verd, amb paisatges muntanyosos, vida tranquil·la i natura en estat verge que pots viure de primera mà. I això és tot!

Montse Mena

Volta cicloturista a l'Aragó

Quan els hi comentaven a alguns amics que teníem la intenció de realitzar una volta cicloturista a l'Aragó, durant el mes d'agost, ens deien: allà fa molt de vent, moltíssima calor i hi ha unes rectes inacabables... És, sense cap mena de dubte, el tòpic que molta gent té de l'Aragó, des de Catalunya i l'única imatge que se'n té és la de la N-II de Lleida a Zaragoza travessant els Monegros. És la idea que en tenen els qui en parlen sense conèixer ni haver recorregut el contrastat Aragó. Nosaltres, a part d'anar a fer muntanya, a peu, ens ha agradat sempre anar en bicicleta, cosa que no deixa de ser una manera de fer turisme bo i submergint-te més en el paisatge que no pas si es va en cotxe. Aquestes darreres vacances, hem decidit canviar la motxilla i les botes de muntanya per la bicicleta. Després de programar, sobre un mapa de carreteres, 12 etapes i de fer, per telèfon, la reserva dels hostals de cada final de recorregut, amb la roba de ciclista posada i a la motxilleta, només uns calçotets, una samarreta, un parell de mitjons, un pantaló curt i un potet de sabó

per rentar la roba, així com les mínimes eines, un parell de càmeres de recanvi, sortir ben d'hora al matí i molta il·lusió, són les poques coses que calen per fer una volta d'aquestes característiques. L'Aragó el tenim aquí al costat i és una meravella: el riu Ebre, les inacabables planures boterudes dels Monegros i les grans extensions agrícoles de la província de Zaragoza; els altiplans situats majoritàriament a més de mil metres d'alçada, les muntanyes i els boscos, sobretot d'alzinars i de pinedes, de la bonica província de Teruel; la província d'Osca i els seus contrastos des dels Monegros d'Osca a les planes extenses planes agrícoles i a les seves muntanyes prepirinenques i pirinenques amb les seves fagedes. Els pobles encantadors i singulars de tot l'Aragó que passem i els que ens hostatgem. La gent atenta, agradable que ens vàrem trobar, va fer encara més feliç i agradable la nostra petita "aventura". Les carreteres que vàrem recórrer tenien poquíssim trànsit. Ha estat per a nosaltres una experiència inoblidable. Vàrem començar i acabar la volta al bonic poble de

Sástago envoltat pels meandres del riu Ebre a la singular comarca de la Rivera Baja del Ebro a la provincia de Saragossa.

Relacionem a continuació el recorregut de les 12 etapes que varem realitzar:

1) Sástago-Escatrón-Castelnou-Estación Puebla de Híjar-Híjar-Urrea de Gaén-Albalate del Arzobispo-Ariño-Andorra-Alcorisa-Los Olmos-La Mata de los Gimos-La Venta de la Pintada (Gargallo). - 103 quilòmetres-

2) La Venta de la Pintada (Gargallo)-Ejolve-Las Fábricas-Puerto de Villarlengo-Villarlengo-Cañada de Benatanduz-Puerto de Cuarto Pelado-Cantavieja-Puerto de Cantavieja-Umbria-Iglezuela del Cid-Sant Miquel de la Pobla-collado de la Torre-Mosqueruela. -106 quilòmetres-

3) Mosqueruela-Puerto de Linares-Linares-Mora-Nogueruelas-Rubielos de Mora-Mora de Rubielos-Valbona-La Puebla de Valverde-Puerto de Escandón-Teruel. -108 quilòmetres-

4) Teruel-Canced-Gea de Albarracín-Arrabal de Santa Bárbara-Albarracín-Torres de Albarracín-Tramacastilla-Puerto de Noguera-Noguera-Puerto de Orihuela-Orihuela del Tremedal-Puerto de Pozondón-Pozondón-Puerto de Bronchales-Santa Eulalia del Campo. -108 quilòmetres-

5) Santa Eulalia del campo-Alba-Alto de Singra-Villafranca del campo-Monreal del Campo-Torrijo del Campo-Caminreal-Vilalba de los Morales-Torralbs de los Morales-Bello-Torros-Gallocanta-Cubel-Abanto-Monterde-Nuévalos. -120 quilòmetres-

6) Nuévalos-Munébrega-Calatayud-Antigua Bibilis-Embid de la Rivera-Paracuellos de la Rivera-Savián-Moré-Brea-Ilueca-Gotor-Tierga-Tabuenca-Ainzón-Borja. -108 quilòmetres-

Vista d'Albarracín, en el descens de l'etapa Teruel - Santa Eulalia del Campo
Foto: Joan Mundet.

Pas pel poble de Tierga, en el decurs de l'etapa entre Nuévalos i Borja.
Foto: Joan Mundet.

7) Borja-Magallón-Gallur-Tauste-Ejea de los Caballeros-Sádaba-Castiliscar-Novellaco-Puerto de Sos-Sos del Rey Católico. -106 quilòmetres-

8) Sos del Rey Católico-Gordues-Navardún-Urriés-Puerto de Cuatro Caminos-Ruesta-Miramón-Ansó Veral-Berdun-Puente de la Reina-Santa Cilia de Jaca-Ascara-Jaca-Guasa-Martillue-Pardinilla-Sabiánigo. -100 quilòmetres-

9) Sabiánigo-Hostal de Ipiés-Lanavé-Molino de Vilobas-Laguarta-Puerto del Serrablo-Boltaña-Ainsa-Banaston-Arro-Fuendelcampo-Samper-Coll de Foradada-Foradada de Toscar-Campo. -104 quilòmetres-

10) Campo-Seira-Congosto del Ventanillo-Castejón de Sos-Bisauri-Coll de Fades-Laspaules-Coll de

l'Espina-Montanuy-Bonansa-Ballabriga-Beranuy-Serraduy-Puebla de Roda (Isábena)-Salanova-Laguarrés-Coll de Calveras-Benabarre. -112 quilòmetres-

11) Benabarre-Purroy de la Solana-Gabasa-Peralta de la Sal-Azanuy-Almunia de San Juan-Monzón-Pueyo de Santa Cruz-Albalate de Cinca-Alcolea de Cinca-Villanueva de Sijena-Sena-Sariñena. -97 quilòmetres-

12) Sariñena-Palazuelo de Monegros-Castejón de Monegros-La Almolda-Bujaraloz-Caspe-Chiprana-Escatrón-Sàstago. -107 quilòmetres-

M'agradaria saber expressar i explicar millor el que vàrem veure i viure, els matins a cop de pedal i a les tardes visitant els pobles en els quals acabàvem les etapes, però per entendre-ho i sentir-ho més bé, millor que agafeu una bicicleta i us animeu a fer-ho.

Els dos cicloturistes que vàrem fer aquesta volta a l'Aragó vàrem ser: en Josep Gargallo, que va ser qui va dissenyar les etapes, i qui escriu aquestes ratlles. Feia el seguiment, des de Sàstago, la Marisol Bolsa, d'on n'és filla.

Joan Mundet Bellavista

Transiberià '08 - Creuant el país més gran

Anar a Rússia no era a priori un dels meus viatges pendants però quan el viatge es va concretar en fer el Trans-Siberià, la cosa va canviar. Vam decidir fer el trajecte que creua únicament Rússia i acaba a Vladivostok, deixant per altres viatges l'opció del Trans-Mongolià i el Trans-Manxurià, ambdós amb destinació Pekín.

Formàvem el trio viatger 3 amics. El dia 13 d'octubre vam marxar amb un avió de l'Aeroflot amb destinació Moscou. Teníem per davant 20 dies de viatge pel país més gran del món, amb la qual cosa no podíem estar més de 3 dies al mateix lloc, ni podíem estar a massa llocs, però l'objectiu més important era el tren. Vam arribar a Moscou de nit, i el més destacable només arribar va ser la barrera dialèctica. L'alfabet és diferent, cap de nosaltres parla gens de rus i cap ciutadà de mitjana edat a Rússia parla anglès. Aquest va ser l'inconvenient més gran sempre que estàvem sols. Això no ens va passar sovint, ja que amb la idea de gastar el mínim possible i de viatjar d'una manera diferent, ens vam allotjar a casa de particulars. A través de la pàgina d'internet couchsurfing.com, una web on gent ofereix casa seva a viatgers i on tu pots oferir la teva amb el mateix propòsit, vam emparaular allotjament a totes les ciutats que visitàvem: Moscou, Irkutsk, Ulan Ude i Vladivostok.

L'experiència resulta molt enriquidora ja que aquesta gent sí que parla anglès i permet anar descobrint com és la vida a Rússia de primera mà. A més, fins i tot ens van fer de guies turístics, gastronòmics, etc. Vivíem amb ells, com un més de la família, cosa que xocava ja que pel carrer semblen molt antipàtics i poc sociables.

Comprar els bitllets de tren va ser tota una odissea per culpa de l'idioma. Finalment al cap de tres dies pujàvem al tren. Ens esperaven tres dies i mig fins a Irkutsk, la ciutat més important a prop del Baikal, el llac més gran del món. Viatjàvem en segona classe. Primera és molt car i són compartiments de dues persones. Tercera prometia perquè és un vagó diàfan on s'amunteguen 50 persones i on diuen que hi ha força enrenou, però per un trajecte tan llarg vam pensar que no era el millor debut. Segona eren compartiments de quatre persones (nosaltres anàvem 3) per tant quedava una plaça que a estones estava ocupada i a estones no. El tren és un espectacle. A cada parada important - el tren para com a molt mitja horeta- hi ha una munió de gent venent els seus productes als viatgers, sobretot menjar. Patates, ous durs, amanides diverses, sopes, fideus instantanis, etc. Aquests últims anaven molt bé al tren, ja que a cada vagó hi ha una caldera d'aigua bullint que serveix per coure menjar i per fer infusions de

tè, que és l'esport nacional al tren. El nostre àpat més repetit era pa amb embotit envasat al buit portat de casa, ou dur, uns fideus i tè. Un altre passatemps era intentar comunicar-nos amb la gent, cosa que fèiem amb una pissarreta i molta paciència. Els dies de tren passen ràpid i vam arribar a Irkutsk on durant un parell de dies ens fan de guies dos espanyols que ens trobem de casualitat pel carrer. El llac és realment espectacular. Amb els seus 600km aproximats de llargada, sembla talment un mar d'aigua dolça, amb onades i tot. A tota Sibèria es menja peix del Baikal, fresc o fumat.

La següent parada és Ulan Ude, capital de la regió dels Buriats, antigament integrada a la Federació mongola. D'aquí que un trenta per cent de la població no sigui russa, sinó mongola, o millor dit, buriata. Originàriament parlaven una altra llengua però mica en mica es va perdent perquè tant a la URSS com a la Federació Russa actualment, l'ensenyament és majoritàriament en rus. Tot i això, la noia que ens va acollir s'esforçava per ensenyar-nos els costums del seu país. La següent parada ja és Vladivostok, a la costa del mar del Japó i a tres dies de tren, que un cop més transcorren de manera distreta entre lectures, xerrades, tè i ous durs.

Sibèria és immensa. Pots passar hores i hores, per no dir dies, sense que el paisatge canviï. Taiga, terreny pantanós, cereal, i de tant en tant, una ciutat o un poble amb les cases de fusta i els carrers sense asfaltar. A l'antiga unió soviètica els pisos i les cases eren tots iguals. Tots els barris perifèrics de totes les ciutats de Rússia tenen el mateix caire, gris i trist. Un dels altres avantatges del couchsurfing és que hem viscut amb la gent del país. Hem dormit amb ells en aquests blocs de pisos, tots pintats de la mateixa manera, tots calcats, al llarg de 9300 quilòmetres. Hem menjat en restaurants on sols mai hauríem anat senzillament perquè a la porta no hi havia ni un cartell, hem begut amb ells i ens han tractat com si fóssim amics de tota la vida.

El gust de boca que deixa aquest viatge és diferent del que et pot deixar un viatge a un país de cultura

radicalment diferent o en un lloc on els paisatges són de pel·lícula, senzillament perquè no trobes ni una cosa ni l'altra. Però malgrat tot, resulta una experiència molt interessant. Sobretot perquè arreu veus vestigis del seu passat comunista, tant ingènuament idealitzat per uns com desmesuradament demonitzat per altres. Els russos senzillament, hi conviuen. No hem trobat cap rus que renegui del passat soviètic. Es va acabar, i ara s'han llençat de forma salvatge a un capitalisme voraç. És aquest xoc que el fa estranyament interessant. Aquest contrast entre un transport públic envellit però molt eficaç amb l'arribada en massa del cotxe, entre un Estat que garanteix uns mínims per tothom o un que volent-ho o no, afavoreix les desigualtats entre classes, el contrast entre no tenir gairebé res o tenir mòbil, portàtil, cotxe o roba cara sempre que tinguis una feina ben pagada, etc. En resum, un viatge altament recomanable.

Bernat Pratginestos

32è Aplec Excursionista dels Països Catalans. 2008

"El Club Muntanyenc de Mollet amb 64 anys d'història assumeix l'organització d'aquest 32 Aplec Excursionista dels PP CC hi ho fa amb el coratge que dona la força tel·lúrica d'aquesta serra d'or amb prop de mil agulles situada al cor de Catalunya, que acull un monestir gairebé mil·lenari, lloc de peregrinació secular, santuari de la patrona de Catalunya, paradís d'escaladors..."

"Aquest Aplec és una prova que l'Excursionisme manté a casa nostra tot el seu vigor i que Montserrat continua sent un punt de trobada i de gaudi. Us desitjo que la vostra estada sigui ben profitosa, que l'Aplec culmini els seus objectius i que pugueu tornar a les vostres llars amb la satisfacció d'haver conviscut fraternalment amb gent vinguda de tots els Països Catalans..."

Amb aquestes paraules de benvinguda recollides al butlletí, del Club Muntanyenc de Mollet i del Pare Abat

Josep M. Soler iniciàvem les activitats de l'aplec que fa trenta-dos. Arribem a Monistrol el vespre del divendres per fer l'inscripció a la recepció ubicada a can Gibert, casa restaurada recentment com a centre social i sala d'exposicions, just a temps per assistir seguidament a l'hissada de la bandera de l'Aplec al balcó de l'Ajuntament i a continuació al concert de l'Orfeó Monistrolenc que es feia a l'Església parroquial. Pels carrers de Monistrol començarem a sentir diversos parlars d'arreu dels Països Catalans amb els seus matisos certament enriquidors.

El dissabte 6 de desembre de bon matí ens trobem a l'estació del cremallera de Monistrol amb en Joan Arenas, Josep Gargallo i en Joan Mundet que col·laboren amb l'organització i fan de guies de l'excursió més llarga del dia i que repetiran demà, anant des de can Massana fins al Monestir travessant el massís d'un extrem a l'altre.

*Ermita de Sant Dimas.
Foto: Josep Castells.*

Coincidim un moment quan nosaltres anem a agafar el cremallera per pujar al Monestir i iniciar la ruta de les ermites, que de la ma del Pare Ramon Oranies resseguirem, les accessible i les mes amagades escampades arreu de la muntanya. La primera sorpresa és que tra-
vessem algunes dependències del monestir no obertes al públic, per accedir a l'Escala Dreta que fou construïda per facilitar l'accés dels ermitans al monestir.

Durant tota l'excursió el pare Ramon anava desgranant de forma amena diversos aspectes de la vida dels ermitans, llegendes com la de la mula cega que dos cops a la setmana carregava amb les tretze cistelles contenint les provisions s'aturava a cada ermita i tornava sola al monestir cap al vespre. Sant Dimes, Santa Creu, la Trinitat, Sant Benet, Sant Anton. Cap a Tebes a l'altre costat del torrent de Santa Maria, Santa Caterina, Sant Joan, Sant Onofre, Santa Magdalena i Sant Jaume. Dalt de tot, l'ermita de Sant Jeroni, sola, es diu que allà s'hi allotjava l'ermità més jove, el qual la deixava quan se'n moria algun dels que vivien més avall. Aquella forma de vida s'acabà amb la guerra del Francès, els pocs ermitants que quedaven es dispersaren i les ermites van restar definitivament abandonades.

El mateix dissabte al migdia a la Sala d'Actes del Monestir es féu la inauguració de l'Aplec, varen intervenir el pare Abat Josep M. Soler, la Consellera de Justícia, la molletana Montserrat Tura i el president del Club Muntanyenc de Mollet Valentí Careta, amb parlaments de benvinguda i encoratjament pel compromís que tenim els excursionistes vers el país i la catalanitat.

El divendres 7 de desembre férem l'excursió cap a Sant Salvador de les Espases, destinació molt estimada pels vilatans d'aquestes contrades, pertany al terme

d'Esparreguera però eclesiàsticament depèn de la parròquia d'Olesa.

Iniciem l'excursió a Monistrol amb una vista esplèndida de la muntanya i el monestir, passem per la Creu i l'era de les Bruixes el serrat de l'Hospici i el coll de Sant Salvador per finalment per les roques de l'Afrau arribar a l'ermita. Documentada de l'any 985 presenta un caràcter gòtic per una reforma feta el segle XVI, és d'una sola nau de volta baixa, sense absis. L'última restauració data de 1977-78.

Fem el retorn per can Tobella passem a tocar del balneari de la Puda i de l'antiga colònia Gomis i seguint el Llobregat fins a Monistrol.

Les activitats de tarda-vespre molt interessants en l'aspecte cultural i lúdic especialment la conferència del Pare Massot: Montserrat i la llengua catalana o la Operació Montserrat d'ascensió i descoberta de totes les agulles montserratines iniciada per Josep Barberà i continuada per Vicenç Soto. Josep Rigol i els germans Massó, o també l'audiovisual "Amazonian Vertigo" de Toni Arbonés.

En la reunió de delegats d'entitat hi va participar el president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, Anton Fontdevila, però no s'acordà qui assumiria la propera edició dels Aplecs, que esperem que es concreti els propers mesos.

El dilluns 8 de desembre escollírem l'excursió cap a la Bauma i el Vilar, Castellbell, excursió que seguint el Llobregat amunt ens oferia una vista panoràmica de la muntanya de Montserrat en tota la seva amplitud, i a més ens endinsàvem en el passat industrial de les antigues colònies.

Anà passant l'estona i al final per la serra del Piteu gairebé se'ns fa tard per arribar a l'acte de cloenda. Hi participaren la colla de Gitanes de Mollet i l'Esbart Monistrol Dansaire. Després diversos parlaments i adhesions. Per finalitzar, a la Plaça dels Països Catalans es plantà un xiprer amb la terra aportada d'arreu dels Països Catalans.

Cal dir que la participació fou nombrosa, 1150 excursionistes vinguts de totes les comarques, gent del País Valencià, les Illes, l'Alguer, el Principat i també de la Catalunya Nord.

Cal felicitar al Club Muntanyenc de Mollet per l'acurada organització ja que aconseguiren que aquesta trobada fos un èxit assolint els objectius proposats en un atapeït programa d'activitats, consistent en caminades de diversos nivells, escalada i vies ferrades, visites en caminades de diversos nivells, escalada i vies ferrades, visites culturals i turístiques pels pobles de l'entorn, conferències i audiovisuals,

Excursió a la Bauma, Castellbell i la serra del Piten.
Foto: Josep Castells.

també un espectacular correfoc pels carrers de Monistrol, balls amb diversos grups musicals i finalment el sopar de Germanor amb la participació de prop de 700 excursionistes.

Josep Castells i Gironès

Travessa per les muntanyes del Simien (Etiòpia)

Etiòpia és un país ple de muntanyes. Morfològicament és un conjunt d'altiplans d'origen volcànic. Al nord del país, a la regió de Gondar, hi ha un massís anomenat Simien. Aquest sistema muntanyós pertany a la depressió del Gran Rift. Va ser declarat parc Natural l'any 1969 i uns anys després "Patrimoni de la Humanitat". L'altiplà d'Abissínia se situa entre els tres mil i els quatre mil cinc-cents metres. La seva complicada orografia de valls, amb engorjats i tallats, sobretot a les cares nord, que contrasten amb la suavitat dels pendents del sector sud fan d'aquestes muntanyes un atractiu més per voler visitar-les i conèixer. La seva màxima alçada és el cim del Ras Dashen de 4.670 mts. És també el cim més alt d'Etiòpia el qual, sense massa dificultats tècniques, pugem el cinquè dia del trek. Aquestes boniques, desconegudes i singulars muntanyes estan habitades per pobles que es consideren descendents de la reina de Saba i del Rei Salomó. Sovint ens creuem amb els pastors de la gran plana d'Abissínia on els camins estan força transitats i que amb les seves mules transporten de tot, perquè no hi ha carreteres, d'un poble a l'altre. Sobretot a les muntanyes són de religió cristiana etiop però també hi ha musulmans i la llengua oficial de l'estat és l'amhàric que és semítica, per tant antiquíssima.

1) Amb un vol d'Addis Abeba (la Vella Flor), volem a la capital de la regió de Gondar. Gondar és una ciutat envoltada de muntanyes. Inicià el seu desen-

volupament en esdevenir capital al segle XVII a la dinastia Fasilidas. Conserva alguns monuments importants, com el palau de Massih Seged, el castell de Fasilidas i diverses esglésies una de les quals amb pintures antiquíssimes.

- 2) Sortim, de bon matí, cap a Debarq una ciutat amb un mercat molt pintoresc i acolorit que val la pena de veure. Després continuem pujant fins a Sankaber a 3.240 metres d'altitud on hi ha l'entrada del parc Nacional de les muntanyes Simien. Després de deixar la furgoneta, caminem una horeta fins a la zona on acampem. Un indret molt bonic a prop d'uns tallats molt panoràmics..
- 3) Mentre esmorzem, els traguers carreguen les mules amb el nostre equipatge i el menjar de tota la travessa. Avui passem per les profundes i espectaculars cascades de Jimbar, des d'on continuem caminant fins al bonic poble de Gich, segons el mapa que tenim, i Geech segons la ressenya. Al cap de poca estona arribem al lloc d'acampada a uns 3.600 metres. Un indret fantàstic. - **Unes 6 hores i mitja de camí.**-
- 4) Avui no mourem el campament. Per millorar l'aclimatació, farem una caminada circular per dalt dels espectaculars penya-segats d'Imet Gogo de 3.935 mts. per continuar cap als de Saha de 3.800 mts. i de Kedadit de 3.770 mts. durant quasi tot el recorregut

podem gaudir de fantàstiques i espectaculars panoràmiques. **-Unes 6 hores de caminada-**.

5) Aixequem el campament i continuem la travessa. Avui gaudim també de boniques panoràmiques sobre els penya-segats per dalt dels quals hem passat els darrers dies. Arribem al cim d'Inatye situat a 4.050 metres d'altura . Seguim fins al poble de Chenek situat a 3.630 metres al costat del qual acamparem i passarem la nit. La canalla ens ve a veure. Som la seva distracció. **-També unes 6 hores de marxa.-**

6) Des de Chenek sortim en direcció al Pas o coll de Bwahit a 4.175 metres. La pujada la fem lentament bo i creuant-nos, com cada dia, amb gent dels pobles i les seves mules que va amunt i avall traginant coses ben diverses, d'un cantó a l'altre (sacs de cereals -és l'època de la sega- cubells, armaris.... de tot) Arribem a una pista de terra per la qual puja un camió i un autobús de línia, tronadíssim, atapeït de gent. La deixem i ens enfilem cap el cim Bwahit de 4.375 metres i podem contemplar així de la seves magnífiques vistes. Des d'aquí, ja veiem, encara lluny cap a llevant, el cim del Ras Dashen. Tot seguit davallem al coll de l'altre cantó i ens tornem a trobar la pista que havíem travessat abans. La tornem a deixar per davallar 1.500 metres, de desnivell des del cim, primer cap al bonic poble de Chiro Leba, atrafegat amb les feines del segar i del batre, fins el riu Mesheha el qual creuem a 2.830 metres. Des del riu, remuntem uns 280 metres fins el poble d'Ambikwo al costat del qual acamparem. Tenim l'expectació assegurada de la canalla del poble. **-Avui unes 8 hores de camí.-**

7) Avui tampoc movem el campament de lloc. Pujarem al Rash Dashen des d'aquí i tornarem, pel mateix camí, a Ambikwo. No és una ascensió tècnica, només hi ha una fàcil i curta grimpada a l'últim tram, però és llarga i exigent des del punt de vista físic. Travessarem alguns pobles, com tots els que anem trobant, poblets amb les seves cases de fang i palla i en plenes feines de segar i batre. Evidentment sense maquinària. Tot a mà i amb mules. Anem pujant, quasi tota l'estona fent un llarg flanqueix que travessa diverses valls, uns 1.400 metres de desnivell fins el cim dalt del qual hi arribem tots. Estem molt contents. L'esforç ha valgut la pena. Som al cim més alt d'Etiòpia a 4.530 metres i gaudim d'un panorama molt ampli i impressionant. Dalt del cim han pujat tot de nens que han aparegut de poblets petits que veiem lluny, només ens miren i ens observen encuriosits. No passen gana, van vestits amb parracs i pells de cabra. Són molt pobres però és evident que, en el camp mengen dels seus productes i dels seus ramats. La pobresa dels pobles no té res a veure amb la misèria indigna i humiliant de les ciutats. Després de romandre una bona estona al cim gaudint d'aquests moments inoblidables, reprenem la davallada cap a Ambiko desfent el camí de pujada. **-10 hores de marxa.-**

8) Avui tornarem a desfer el camí, ara de pujada, fins Chiro Leba i després, un tros nou, fins al pas de Bwahit i davallar finalment fins a Chenek. **Unes 7 hores de camí.** Allà ja hi ha l'autobús que, després d'esperar una mica a les mules que anaven darrera nostre amb l'equipatge, ens portarà, sempre per

Penya-segats de Saha
Foto: Joan Mundet

pista, fins a Debark, on fem una parada per veure el pintoresc mercat i, tot seguit, fins a Gondar la qual, a l'endemà, acabarem de visitar. Ha valgut realment la pena fer aquesta travessa i conèixer aquestes boniques i remotes muntanyes africanes que formen aquests grans altiplans tallats per gorges i canyons molt profunds que formen uns extraordinaris baluards naturals, que s'estenen fins a l'estreta plana que voreja la mar Roja, ja a Eritrea. Ha estat fantàstic i una bonica, però també alligadora experiència

Cingles de Kedadit
Foto: Joan Mundet

9) Volem a Addis Abeba, la capital de l'estat, està situada al centre del país, a l'altiplà de Shewa, protegida, al nord, per les muntanyes d'Entotto i una altitud de 2.450 metres que fa que sigui la capital més alta del continent africà. La ciutat es va fundar el segle XIX en substitució de l'antiga capital Entotto i en els seus inicis era un campament militar al voltant dels palaus de l'emperador i de la noblesa. Ja a la nit, després d'haver visitat, i passejat per la ciutat i també, només faltaria, d'haver

comprat cafè etiop, anem cap a l'aeroport per volar cap a Barcelona.

Joan Mundet i Bellavista

Bibliografia consultada:
Geografia Universal (editorial 92)
Gran Enciclopèdia Catalana
Fitxa tècnica del trekking: Etiòpia. Montañas Simien.
A pie por las tierras altas de Abissínia (agència Banoa).

Aven du Mas Raynal

L'Aven du Mas Raynal (o Abîme du Mas Raynal, si fem cas als rètols que trobem quan ens hi apropem) es troba situat a la regió del Llenguadoc (França) dins del terme municipal de Cornus i molt a prop del petit poble de Mas Raynal. Una pista forestal en bon estat, porta gairebé fins l'avenc.

Es tracta d'una interessant cavitat que comunica amb l'exterior per dues boques, separades entre elles per una cinquantena de metres i que donen lloc a dues vies que conflueixen a 60 mts de fondària. La boca que podríem anomenar com accés principal, mesura 40 x 20 mts. i dona pas a un imponent pou de gran amplada i de més de 100 mts. de profunditat, pel fons del qual hi circula amb força un riu, el curs del qual podem seguir aigües avall durant un curt tram, fins que un sifó ens impedirà continuar l'exploració. Aquest punt està situat a -111 metres i és la cota màxima penetrable. Aigües amunt i si estem disposats a mullar-nos, podem remuntar el seu curs durant algunes desenes de metres. Aquest riu surt a l'exterior, després d'un desconegut recorregut subterrani, per la sorgència de la Sorgue.

Les importants dimensions de la boca de l'avenc, permeten l'entrada de molta llum i això fa, juntament amb l'alt índex d'humitat que hi ha a l'ambient, que una bona part de les parets del gran pou estiguin

gairebé totalment cobertes de molsa. Això i la seva gran amplada, donen al descens d'aquesta vertical, i sobre tot en un llarg tram en el que la davallada es fa en aeri, és a dir, sense tocar cap de les entapissades parets, una espectacularitat molt difícil de poder explicar.

Al fons del pou, aterrem just damunt d'una estreta biga de ferro, que ens evita anar a parar al bell mig del cabalós riu i a través de la qual i amb una mica d'equilibri, podem arribar sense cap dificultat a una de les ribes. Ens trobem a -106 metres.

Si decidim entrar a la cavitat per l'altre boca, accedirem a la via anomenada "des puits parallèles", per la qual haurem de baixar diferents pous i ressalts i després d'assegurar-nos en un llarg passamà desembocarem en el gran pou, que ens ofereix, a mesura que ens hi anem acostant i degut a la claror que hi entra, unes precioses panoràmiques que poden donar lloc a la presa d'imatges fotogràfiques de molta bellesa.

Es tracta doncs d'una interessant cavitat la visita a la qual és del tot recomanable i que de ben segur ens deixarà una acusada sensació de satisfacció i un record magnífic.

Antoni Rocías

Com els altres anys es fa difícil d'enumerar les moltes activitats que s'han fet al llarg del 2008. Han estat moltes sortides: d'espeleologia, de barrancs, ... i de moltes altres activitats, que malgrat no correspondrà a la nostra secció, qualsevol persona que s'estimi la muntanya i les activitats de "risc" practiquem. Faré un resum de les activitats més significatives:

13é Curs d'Iniciació al descens de Barrancs i d'Engorjats

Enguany hem hagut de modificar alguna de les sortides que teníem previstes. Les previsions del temps i la coincidència amb algun altre grup, han aconsellat aquests canvis. Apart, el nostre grup, sempre ha apostat per la "formació" continuada i al llarg de tot l'estiu hem anat fent diverses sortides, de les que en diem Post-curset. Que no deixen d'esser una oportunitat més per a que els cursetistes s'integrin en la dinàmica del grup i acabin d'adquirir els coneixements necessaris per a la practica del descens de barrancs.

Malgrat els canvis de dates i de barrancs, la dinàmica del curs ha continuat igual. Sempre intentem realitzar el descens de barrancs, el més variats possibles, tan morfològicament, com amb les tècniques de progressió a emprar. Intentant que la dificultat dels mateixos sigui "creixent", per tal de facilitar l'aprenentatge als participants.

Barranc de La Portiacha (Guara)

Tal i com comentava al principi, el "temps" ha estat un dels protagonistes del curs. Doncs apart de tenir que "abandonar" el descens de Les Canals, a mig recorregut i de cancel·lar algun descens a la Serra de Guara, degut a la pluja, també ha condicionat alhora de decidir quins descensos realitzar. Per altre banda ha facilitat el poder fer descensos força aquàtics.

Podríem dir que els objectius del curs s'han complert. Doncs la valoració dels 11 cursetistes i dels monitors ha estat molt satisfactòria, destacant el "bon rotllo" que hi ha hagut.

27é Curs d'Iniciació a l'Espeleologia

Enguany ha estat un any amb poca participació. Els 4 cursetistes provenien del curs de barrancs. Malgrat no conèixer la tècnica, si que tenien la confiança amb els materials i l'experiència d'haver "treballat" penjats de la corda i d'haver practicat amb la majoria dels aparells. Això ha facilitat molt l'aprenentatge.

Les sortides que hem fet han estat molt variades:

25 d'octubre: Parets de practiques de Valldeneu (Aiguafreda). El primer dia el varem passar en aquestes parets, que fan uns 20 metres d'alçada. És va practicar com col·locar-se l'equipament personal i la progressió en general (pujar i baixar, passar fraccionaments i desviacions, passamans, ...)

26 d'octubre: Avencs del Garraf: Avenc del Passant i d'En Sola. Vàrem fer dos grups i tots els cursetistes varen realitzar les dues cavitats, practicant la progressió.

02 de novembre: Avenc d'En Roca: Vàrem canviar de cavitat, doncs la climatologia era força adversa (pluges). Es va fer un intent de fer l'Avenc de Can Sadurní, doncs pràcticament no té aproximació. Però les pluges ens varen fer desistir. Varem aplaçar aquesta sortida pel 06 de desembre.

09 de novembre: Com que els pronòstics del temps eren una mica incerts vàrem decidir canviar de cavitat. Anant a l'Avenc de l'Esquerrà, fent la via Anna Mª Pallejà, fins a la cota -120 metres aproximadament.

15 i 16 de novembre: Sortida de cap de setmana a la zona de Tarancón - Ariege (França). És va fer la visita a varies cavitats. Dissabte es feren dos grups i visitaren: La Grotte de l'Ermite i l'Avenc de l'Ermite, ambdues cavitats amb un desnivell d'uns 70 metres. I el diumenge la Grotte de Savart, una cavitat de recorregut horitzontal, on apart de practicar la progressió, també es va practicar amb il·luminació de carbur. En aquesta sortida s'ha de destacar l'únic incident negatiu del curs, doncs

de tornada a Granollers un dels vehicles va patir un accident. Per sort apart dels danys en el vehicle (sinistre total), els companys en van sortir força ven parats.

08 de desembre: En posposar pel mal temps una de les sortides hem fet aquesta sortida complementaria, a l'avenc Carles Selicke, situat al massís de El Garraf. S'ha practicat progressió i a desinstal·lar la cavitat.

La valoració general del curs, per part dels cursetistes i els monitors, ha estat molt positiva. Valorant especialment el bon funcionament del mateix i la relació entre tots els participants.

Campanya d'estiu a la Vall d'Aran

Com és habitual en els darrers anys, hem continuat amb les tasques d'exploració a la Vall d'Aran. Ens hem de confesar i dir que la campanya ha estat una mica "light". Apart d'alguna visita a la Vall de Sarraera, principalment feta pels companys de Manresa, l'activitat principal ha estat l'intent d'accedir per la surgència del sistema Bargadera, la Font de Lastoar.

Situada a 1600 metres sobre el nivel del mar, en del "Bòsc de Lastoar" a la Vall d'Arties. Es una de les 4 surgències càrsticas més importants de la Vall d'Aran.

L'any passat, mitjançant la tècnica de coloració, vàrem confirmar que l'aigua que circula dins de la cavitat de la Bargadera i per l'engolidor de l'Estanhot d'Escunhau, surten per aquesta Font.

Despres de molts esforços per a fer-nos lloc, entre els blocs de pedra que tapaven la Font, l'any passat vàrem aconseguir obrir un forat que conectava amb el meandre inundat per on circula l'aigua.

A principis d'estiu, amb l'inestimable ajuda del company espeleoleg Josep Guarro, expert espeleobucejador,

Iboneko Kobazuloa (Navarra).

vàrem fer l'intent d'endinsar-nos per l'escletge que haviem desobstruït.

L'incursió va durar poc. Despres de penetrar uns 5 - 6 metres per l'estreta esquerra, aquesta cada cop es feia més petita. Fins el punt de fer-se impenetrable per una persona.

Si més no, ens ha estat positiu per a descartar aquesta possibilitat i planificar pels anys succesius altres llocs de treball.

Toni Pueyo

Secció d'escalada SEDEG

Reconstrucció secció Escalada -Sedeg-

Després d'algunes reunions de pacte i negociació amb la Junta Directiva i la resta de seccions que conformen l'Agrupació, s'ha pres la decisió al voltant dels espais que es destinaran a cada secció després de les obres de reconstrucció.

La nostra Secció, Sedeg, podrà gaudir de més amplitud i espai, a més a més de nous avantatges que tindrem com serà la comunicació amb la nova sala polivalent destinada a entrenament i rocòdrom. L'antic espai destinat a Juvenil passarà a formar part de Sedeg i Infantil, de forma que compartiran i coexistiran en la mateixa habitació. Aquesta nova sala quedarà en un únic espai mitjançant una nova porta que delimitarà l'entrada i la porta d'accés a la sala polivalent. D'aquesta forma la secció passarà de ser un passadís, a un espai delimitat per les seccions esmentades.

Per tal d'unir els espais i fer-los més amples i més còmodes, la secció s'ha plantejat l'anul·lació de l'envà que dividia els dos espais, transformant les dues sales en una de sola. D'aquesta manera es podran realitzar les reunions i les trobades de les seccions comunes amb un espai que doni cabuda a tots/es els/les socis/es, en una mateixa sala.

Per dur a terme aquestes obres hem comptat amb la col·laboració dels nostres mateixos membres, entre ells en Joan Serra, constructor que ha dirigit i enderrocant l'envà i en Pep Cardona, que ha facilitat un remolc per transportar la runa fins la deixalleria. Tanmateix molts altres membres han estat donant un cop de mà a fer endreça de tot el que s'havia de llençar i col·laborant

Enderroc de la paret.
Foto: Montse Mena

Apertura de Navegants i cagamanduries

L'Abril d'aquest any, uns companys del SEDEG vam obrir una via a la cara est de les Agudes, Navegant i cagamanduries.

Es va obrir en dos cap de setmana, però va ser una idea que portava molta cua, quasi un any.

Navegants i cagamanduries ha estat oberta des de baix i esta mig equipada, en cada reunió hi ha un Long-life i algun pitó per en mig del llarg que serveix de guia, menys en el cinquè llarg hi ha tres parabolts per assegurar un tram que no és podia posar cap empotrador mecànic. Es va obrir d'aquesta forma perquè és fàcil d'auto assegurar i a més a més la via no té molta dificultat, no supera el V.

La via compta de sis llarg que ens porten fins a la cresta de Castellet i des de aquí fins al cim de Les Agudes.

XIVè Curs d'Iniciació a l'escalada en roca de Granollers

Al llarg del mes de Novembre la Secció d'escalada SEDEG de l'Agrupació Excursionista de Granollers ha portat a terme el XIVè curs d'Iniciació a l'Escalada en roca. El curs ha comptat amb la participació de dotze alumnes amb el fet especial i extraordinari de tenir 9 noies i 3 nois: Xavier González (Parets del Vallès), Sandra Torres (Ametlla del Vallès), Albert Nebot (Granollers), Raquel Fors (Cardedeu), Daniel Balliu (Granollers), Carolina González (LLinars del Vallès), Elisenda Fortea (LLinars del Vallès), Laura Juárez (LLinars del Vallès), Anna Guil (Granollers), Mar Castillo (La Roca del Vallès), Mª Àngels Saiz (Granollers) i Irina Garcia (La Roca del Vallès).

Les sortides pràctiques programades han estat 4: Solius, Sot del Bac, Vilanova de Meià i Montserrat.

Tal i com estava previst en les sessions teòriques s'han impartit coneixements de vies equipades d'un llarg -esportiva- i de més d'un llarg - clàssica -: Material i equip bàsic, nusos, tècniques de progressió esportiva (ancoratges, ràpel, factor caiguda), ressenyes i coneixement del medi, fisiologia de l'esport, tècniques de progressió amb doble corda, pràctiques de maniobres, història de l'escalada, maniobres de fortuna i seguretat, logística de una sortida i principis bàsics en l'escalada (desplaçaments, equilibri...).

Els participants a més a més d'aprendre les tècniques i maniobres necessàries per escalar vies d'escalada en roca amb seguretat, han pogut gaudir d'unes sortides molt aprofitades i exigents en qüestions tècniques i físiques.

Pel que fa a la meteorologia, val a dir que malgrat portar-se a terme en el mes de Novembre - més fred i amb dies curts de sol- la majoria de sortides pràctiques s'ha pogut gaudir del sol i d'una temperatura amable, excepte el darrer dia a Montserrat, donat les nevades i el refredament generalitzat de la temperatura a tot Catalunya.

La veritat és molt agraït veure com membres de la Secció del SEDEG de l'AEG i d'altres entitats com l'AGRUPE de Mataró -amb en Pere T. i Anna X.- i el Centre Excursionista de Badalona - amb en Joan Pera- tiren endavant el curs, amb il·lusió, empena i energia. A més a més, els ànims, l'interès i la curiositat dels participants del curs fa que emprenem amb més entusiasme aquest esdeveniment.

La seva incorporació a la Secció és i serà una alenada d'aire fresc i renovat, amb reptes que proposar,

aventures que programar i sortides a la muntanya que de ben segur seran un enriquiment per la Secció i l'Agrupació Excursionista de Granollers.

A tots ells/es, monitors/col·laboradors i alumnes... I membres de la Secció d'escalada de Granollers SEDEG:

GRÀCIES i BONES ESCALADES!

Montse Mena.

Participants al curs d'Iniciació a l'escalada en roca.

Experiència alumna XIVè curs d'escalada de Granollers

Bé, us parla una veterana del vertigen que per una raó o altra va decidir que escalar podria ser un de tants dels hobbies que l'acompanyen. Dit això ja sabreu que em vaig apuntar al XIVè curs d'iniciació del SEDEG, doncs bé; us en faré cinc cèntims de l'experiència d'una servidora...

Tots il·lusionats, vam assistir amb "puntualitat" a la primera classe teòrico-pràctica on hi ha lo típic: alumne, això és un nus i això altre és una kk que no serveix per a res i resulta que era el típic nus que fas sempre i ara aquí res de res ...bé, i per primer cop a la vida descobreixes que els nusos poden esdevenir vuits, vuits resseguits, coneixes un tal màchard, el pla, etc...i veus que amb un simple cordill, perdó: cordino i un nus amb orelles de Mickey Mouse pots baixar una paret i arribar a baix sense patir cap taquicàrdia.

Al dia següent cap nus de sabata, cap tanca o cap cordill sortia despenjat de casa, a excepció d'una servidora que de vegades se n'oblida...

Doncs bé, si això és poc, ara ve la primera sortida pràctica...pràctica:

Carolina en ràpel a Vilanova de Meià.
Foto: Montse Mena.

Si, per començar et poses tot l'arsenal, (alguns 4 vegades l'arnés, jo mateixa...) i et diuen...apa, tú mateixa...cap amunt!

Quèee? Això haig de pujar? Però si això és llis i dret com un pal d'escombra! Jo baixo, jo baixo que aquí no hi ha per on agafar-se... sort que els monitors, als qui farem un monument a la paciència infinita, agafen les regnes i et convencen de què realment allò que veus pla és una mà bona, o un bon peu...si, bueno... però segueixes pensant com dimonis aguanto tot el meu pes en un bony de la mida del dit gros i pla com un plat?

Després d'hores i hores d'esforç sobrehumà per intentar que el cos et respongui i no et tremoli o falli un peu al moment més delicat...acabes aprenent el significat de moltes coses: tiba'm! (paraula per excel·lència) o reunió! o baixa'm! o lliureee!. Mai a la vida m'havia reunit tantes vegades i tanta estona seguida. Acabes fent amics inoblidables com l'estimada бага d'ancoratge o l'amic que t'ha estat tibant des de baix que quasi t'ha enlaira cap al final de la via o la cinta exprés de la que no ens hem d'acostumar d'agafar-nos en moments crítics...

Si, realment ha estat una experiència positiva i enriquidora que ha costat de digerir per lo concentrada que ens l'han servida però molt bona a la fi. No parlaré de les teòriques de gairebé a mitja nit, no parlaré tampoc del fred ni de les agulletes del dilluns perquè amb el bon ambient i el nostre inoblidable amic Francesco del cap de setmana a Vilanova se't passen totes les manies i et queda molt bon record.

Moltes gràcies a tots, i espero que amb l'ajuda i companyia de tots una servidora sigui menys dolenta escalant que quan va començar...

Ens veiem a les parets!

Carolina González

Experiència alumna XIVè curs d'escalada de Granollers

Aquí deixo per escrit la meua petita experiència en el món de l'escalada. El meu nom és Sandra i he començat gràcies a un parell d'amics. Vaig decidir apuntar-me al XIVè curs d'escalada del SEDEG per poder ser autònoma i sortir amb gent del Vallès. I de fet, encara no puc acabar de dir que sigui autònoma, perquè les reunions no són el que diguem senzilles, però sí que puc dir que s'ha format un grupet de gent per sortir.

Encara que sóc la petita del grup no em sento com a tal, ja que hi ha alguns personatges que són com nens/es. Aquest fet li proporciona a l'escalada unes rialles constants, exceptuant els instants que no saps com i on has de posar una o varies extremitats. Aquests moments s'accentuen quan vas de primer: la gola seca, una cançoneta en el cap que et diu "feia falta estar aquí?", ai mare meua que alt està això!, on està la xapa?, no pensis no pensis, la merda de corda mai vol entrar a la cinta...", i ja no dic res quan demanes consell als monitors i et diuen "tu mateixa, posa un peu i després un altre, tu tranquil·la que estàs segura" en aquests moments sempre se t'escapa algun insult, o encara pitjor quan et diuen "veus aquell foradet? Allà poses una mà i el peu amunt! i ja podràs xapar", en aquells instants treus les forces, la fe o et cagues en tot, però ho acabes fent. Just després de tot el cúmul de sensacions, superacions i tensions que has patit en aquella paret, te n'adones de tota l'adrenalina que alliberes i que val la pena escalar. Serà aquest el cuquet del que parlen ?

Sandra Torres

Sandra escalant a Vilanova de Meià.
Foto: Montse Mena.

Sortida Mont-roig 28-29 de Juny de 2008.

Des de fa un temps, tenim una llista de correus electrònics on es penegen les coses que es comenten en les reunions que fem a la Secció de Muntanya, i on la gent que està apuntada també hi pot participar proposant les diferents idees a fer via Internet.

Aquesta sortida va ser de les primeres que es van reflectir. Per si us interessa, la direcció per apuntar-vos és: seccio-de-muntanya-aeg@googlegroups.com.

El pic de Mont-roig és situat a l'oest de la Pica d'Estats, i al nord-oest del poble de Tavascan. La seva alçada és de 2864 m i és dels més alts de la zona, tret dels pics de la zona de la Pica d'Estats, tots ja "tresmils". Tot i aquesta condició, i precisament per el fet d'estar relativament a prop de la Pica, el Mont-roig queda ofuscat per aquesta i és poc conegut, cosa que permet que l'ascensió sigui realitzada amb relativa tranquil·litat. La vessant que vam prendre per l'aproximació va ser la de la vall de la Pleta Palomera, tot passant pel refugi-bivac de Mont-Roig (xapa) i els Estanys de la Gallina. L'excursió, tot començant des dels Prats de Quanca, suposa 1200 metres de desnivell i en el nostre cas, unes 13 hores de caminada.

Tal i com es va comentar al muntar la sortida, l'ascensió al pic de Mont-roig (situat a prop de Tavascan, Vall d'Aran) seria llarga: queda molt apartada d'un accés

en cotxe i el desnivell no és pas poca cosa. Un altre aspecte a tenir en compte és que no es creu que trobem gaire gent, menys sent més de Juny quan els esquiadors que hi poden haver-hi fa temps que ja no s'hi troben per aquestes contrades.

Al final, després de varis estira i arronsa de gent que pot venir i gent que no, els integrants de la sortida foren:

Eduard Carbó,
Olga Schlütter,
Toni Almirall,
Rosa Barbany,
Sílvia Rubio,
Mireia Núñez i
Xavi Cárdenas.

Tant na Rosa com na Sílvia no ho tenien gaire clar, doncs era el primer cop que feien una sortida -ja de plantejament- tant llarga, però al final decideixen apuntar-s'hi per gaudir d'una experiència que crec que no oblidaran.

Dia 28 de Juny,

Ens plantem al refugi de la pleta de Tavascan dissabte, després de unes quatre hores en cotxe des de

Refugi-bivac de Mont-Roig (Enric Pujol), 2290 m, amb el Mont-Roig al fons.

Olga Schlütter, Mireia Núñez, Eduard Carbó, Xavi Càrdenas i Sílvia Rúbio al cim del Mont-Roig.

Granollers. Havent arribat al refugi, aprofitem per donar un tomb per els voltants, ja que hi ha gent que no havia estat mai per aquesta zona, i a més com que al dia següent ens toca caminar de valent, més val fer alguna cosa ara per escalfar. Sortim amunt i comencem a veure una zona on la natura està desbordada, trobem prats florits i al fons, amunt, la neu que encara queda per aquestes contrades.

Per aquelles coses de la vida, ens trobem que els nois hem anat per un cantó i les noies per un altre, i al final som nosaltres els que les hem d'esperar per sopar. Després de donar compte del sopar del refugi, anem a dormir per al dia següent aixecar-nos d'hora, ja que tenim molt de camí per davant.

Al dia següent, a partir dels Prats de Quanca, comencem la caminada. Tota aquesta primera part és formada per bosc, el corriol va al costat d'un rierol fins a arribar a un pont on trobem la Pleta Palomera i una cabana del mateix nom. Deixem de seguir en sentit Nord, per començar a desfilar en sentit Oest, en direcció al pic de Mont-roig que ja veiem. De moment el dia està fent bo, i la vall per la que passem és espectacular. Està tota florida, i aquesta també segueix un rierol que passa per el nostre costat. No hem trobat a ningú.

Seguim caminant en direcció oest, fins que ens trobem un refugi de xapa (refugi de Mont-roig o Enric Pujol, 2290 m). És migdia, així que fem una parada com cal per menjar i recuperar forces. El refugi està al costat d'un llac, que per el desglaç resulta immens. Les vistes són magnifiques i el temps està acompanyant. Aquí es quedaran na Rosa i la seva parella, en Toni, ja que ella està cansada i a part, és possible que a partir d'aquí podem trobar trams on hagem de fer servir el grampons, i ells no els han fet servir abans.

I després de menjar, el primer "contratemps": com que l'Estany inferior de la Gallina està tant ple d'aigua, aquest ha crescut fins a ocupar allà per on passa el corriol. Solució: ens hem de treure les botes i arremangar els pantalons per passar aquest tram, no gaire llarg. L'aigua està gelada! Però com que és tot just després de dinar, es passa mitjanament bé.

Comencem a realitzar l'ascensió en sí, després de donar una volta per un altre estany, ara el corriol sí que es comença a enfilar per anar a buscar les restes de neu que encara queden per dalt. I per el camí hi trobem una mica de tot: pedra, neu molt pastosa i inclús fang, ja que la neu ha desfet algun tram on hi havia terra. Primer arribem a la collada de Mont-roig, i quan ens enfilem per veure la caiguda que hi ha a l'altre vertent, veiem que aquesta cau molt en picat, fent impressió i tot. Estem a 2690. Ja queda res.

Després de fet una volta sorteiant la neu tant humida i provant d'anar per els trossos on la neu està més gelada per que els grampons s'agafin millor, arribem al vèrtex del Mont-roig (segons l'Alpina), 2846. Ara quedaria anar cap al Mont-roig en sí, però entre que no ho veiem clar i que s'està fent tard, decidim començar a baixar, que encara ens queda una estona.

La baixada es fa relativament bé, fins a l'arribar un altre cop allà on l'Estany inferior de la Gallina passa per el corriol. Evidentment, segueix igual. La diferència és que ja no és migdia i no fa tanta gràcia mullar-se els peus. Tractem de buscar una via alternativa, però al final ens veiem abocats a lo inevitable: hem de creuar per on hem passat abans. Després de passar tots ho comentem: no són gaire més de trenta segons el temps que hem pogut estar passant, però ha semblat una eternitat. Acabem de pujar al refugi, que el tenim al costat i després de fer un mos i trobar-nos amb na Rosa i en Toni, continuem. No ens podem parar gaire. El temps se'ns ve a sobre.

Ara ja només queda la tornada per la vall florida, tot seguint el rierol, i pesi que la baixada és més còmoda comença a notar-se que portem unes hores caminant ja. Al final, i al cap de tretze hores, arribem als cotxes.

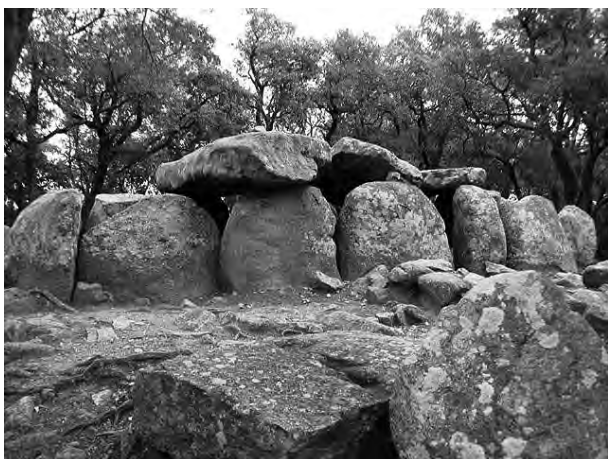
Tot i que ha sigut cansat, a tots ens ha agradat molt aquesta sortida, per veure una zona completament fora de l'escenari típic de muntanya, on només ens hem trobat a una parella de francesos al tornar. Crec que -sobretot per la gent que no ha fet tanta muntanya- ens ha resultat inoblidable aquesta sortida.

Xavi.
Secció de Muntanya.

Romanyà de La Selva. (Les Gavarres) 17 de febrer

Vàrem tornar a Romanyà, el poble ens va rebre en silenci; era molt d'hora i tot just les primeres clarors del matí llustrejaven entre els boscos. La placeta, l'església, el campanar que sona mentre sonen les nostres veus que recorden una altra vegada la intensa vida d'una escriptora apassionant que va estimar de forma incondicional la llengua catalana, va crear novel·les de vides de persones, una mica com som tots plegats: del dia a dia, de les nostres tristeses i alegries, passió i desencís. La vida quotidiana construïda de forma magistral que revela la història d'un temps i d'un país; d'uns costums de vides molt viscudes dintre de les cases, entre els jardins, al carrer de les ciutats. De la guerra civil: la desfeta d'un món i la represa d'una vida... de moltes vides que van tornar a començar des de la migradesa del dia a dia senzill.

*Dolmen de la Cova d'en Daina, a Romanyà de la Selva.
Foto: Alfons Garcia*

Mercè Rodoreda relata com ningú la vida humana i la vida entre els jardins: les flors i els arbres que acompanyen els personatges en les seves decisions, les seves lluites i es lliguen a l'argument de la seva vida.

Tot seria molt senzill sinó fossin novel·les absolutament modernes que retornen a la vida diària, però no des de la vulgaritat indiferent i esquifida, sinó des del batec de les paraules que basteixen la manera de fer de la societat catalana, des dels grans temes i també des dels detalls. Per què ens ha agradat retornar a aquest paisatge conegut? Doncs precisament per això, pel gust de trobar-hi la coneixença d'una bona amiga, dels paisatges savis i amables, dels camins que porten les paraules d'una vida, perquè som amics que ens agrada viure la vida de Catalunya des dels camins i des de les paraules. Després, vàrem passar pel petit cementiri, hi ha un bust de l'escriptora, sembla que el vent li mogui els cabells i la seva cara que pensa, amb aquella rialla entre suau i absent, plena d'una vida interior silenciosa i activa; ella que va mirar tant les

*Placeta de l'Església de Romanyà de la Selva
Foto: Alfons Garcia*

persones i ens va incorporar en les seves novel·les; ara, és ella a qui nosaltres mirem i admirem i l'hem incorporat en les nostres vides, amb tantes imatges de bellesa i dolor; de realitat i de somnis.

Benvinguts siguin els homenatges si ens fan sentir part viva d'un país i d'una cultura. No perquè siguin el fruit d'un moment i d'un temps, sinó perquè és la consolidació d'una Catalunya construïda per la força de tanta voluntat.

Rosa Serra

Setmana Santa a La Rioja 2008

Amb la puntualitat que ens caracteritza el diumenge 16 de març, diada de Rams, a les 7 del matí ens trobem davant l'estació d'autobusos, el primer grup format per: Josep, Rosa, Montse, Xavier, Vicenç, Marta, Francesca, Teresa, Dolors, Encarna i Ernesto.

Iniciem el viatge amb destí a la Rioja per passar la Setmana Santa, entre la Sierra de la Demanda i la Sierra Cebollera. La primera parada per esmorzar la fem a Fraga i "oh" sorpresa; quan ens disposem a entrar en un bar ens atrapen en Ferran i la Mercè. Amb aquesta incorporació som tretze els qui hi passarem la setmana sencera.

La parada següent serà la ciutat de Calahorra. Sobre les dotze arribem i ens trobem l'entrada de la ciutat tancada; la policia municipal ens indica que no podem accedir al centre perquè es celebra la fira medieval o molt antiga.

I ens trobem, l'arc de triomf romà (De cartró pedra, que alguns confonen, des de lluny amb un monument) que dona la benvinguda als visitants amb l'inscripció MERCAFORUM 2008. Les parades s'estenen pel barri antic donen un ambient medieval per l'ambientació dels decorats i les persones, encara que els productes que s'ofereixen siguin de l'actualitat. En mig del recinte

es troba l'Àgora on un orador vestit de tribu romà, imparteix lliçons de bons modals, l'ús de diferent idiomes i el català en la intimitat. A continuació baixem a un gran parc, junt al riu Cidacos per menjar i descansar. Al voltant de les quatre, prosseguim viatge fins a Nájera, prenem cafè, visitem el poble i fem les fotos en les prades del riu Najerilla; arribem a la "Col·legiata" i visitem el centre històric, i ens enfilem per un sender fins a arribar a l'entrada d'una de les coves excavades als turons que rodegen la ciutat per la cara sud-oest.

Des d'aquest mirador, a més del riu que divideix el poble, es contempla una gran panoràmica de la comarca i les muntanyes que l'envolten. Al voltant de les sis ens dirigim a Badaran a la casa Olarre, on ens allotjarem durant la setmana.

dilluns 17

La ruta serà: 7 Villas Alto Najerilla. Brieua de Cameros, Canales de la Sierra, Mansilla de la Sierra, Ventrosa de la Sierra, Villavelayo, Viniegra de Abajo i Viniegra de Arriba).

Sortim de Badaran en direcció a Baños del Río Tobias remuntant petits turons esquitxats de vinyes, terres llaurades i camps de cereals; ens endinsem al llarg d'engorjats que formen el riu Najerilla fins a arribar a Mansilla, on ens aturem per demanar més informació que completi les dades consultades en els fulletons de turisme.

Ens informa un veí, D. Luis, que resulta ser de Sarrià. Ens comuniquem en català i ens acull amb molt d'interès. Ens indica una ruta per anar a caminar des de casa seva, ens reserva el menjar en Villavelayo. Ens diu que es vidu i que la seva dona era la germana de l'escriptora Anna M. Matute.

Ens acomiadem, i seguint les seves instruccions, iniciem la caminada d'unes dues hores seguint el curs del riu **Gatón**. A la tornada on hem deixat els cotxes podem veure l'embassament de Mansilla, que amb la sequera, deixa al descobert l'antic poble que va ser sepultat per les aigües dels rius Gatón i Najerilla. El paratge és tranquil i solitari; sols s'escolta el murmurí de l'aigua i hem vist un grup d'aus rapinyaires sobrevolant els cims i els congosts.

Arribem a Villavelayo, un poble amb grans cases de pedra amb la confluència dels rius Neila i Najerilla. El dinar es casolà i molt bo; després de descansar continuem fins a Canales de la Sierra. Al peu de la serra de la Demanda, sobresurt aquesta població blasonada i monuments correus que adverteixen d'un passat gentilhome i esplendorós. A destacar en l'església de Sant Cristòfol la galeria porticada amb capitells decorats a l'estil castellà.

dimarts 18

Ezcaray i la Vall del Oja. Després de visitar el poble i informar-nos, iniciem el camí de la ferradura: una ruta a peu seguint el curs del riu Oja fins a Posadas, el sender és suau i el paratge molt agradable, aquest dia tenim

Foto: Ernesto González.

previst menjar al camp, però el temps empitjora i algú del grup suggereix la idea de deixar els entrepans per al sopar i buscar algun bar o restaurant on poder menjar; la proposta s'accepta i en el primer restaurant que entrem dubtem si tenen menjar per a 13 i després de consultar a la cuina ens accepten. És un gran alleujament per a nosaltres, el menjar és bo i el preu raonable. Després de menjar i amb els paraigües oberts, fem un passeig recorrent les places i portalades i estem d'acord, que es tracta d'un poble bonic enclavat en un paratge de bella estampa, construït al llarg del riu Oja amb les muntanyes al fons, on es troben les pistes d'esquí.

A continuació visitem el poble més importants de la zona: Santo Domingo de la Calzada. Entrant pel carrer Major arribem fins a la plaça de la catedral que visitem, en la mateixa plaça es troba el parador Nacional de Turisme construït en l'antic hospital de peregrins, el més important és el pati interior. Continuem rondant per la ciutat fins a la perifèria, on tenim els cotxes aparcats i retornem a Badaran.

Dimecres 19

Avui és un dia especial. Donarem una sorpresa al Josep. Ens ajuntem davant la seva habitació, formem una coral improvisada, li cantem las mañanitas i li desitgem un feliç dia del seu sant.

El dia està molt ennuvolat i fa molt de fred, la neu ha descendit a cotes molt baixes i la veiem des de casa.

Després de l'esmorzar ens dirigim a la Ruta dels Monestirs.

Optem per visitar primer el Monestir de Suso (a dalt). Hem pujat caminant des de el Monestir de Yuso (a sota).

Durant mitja hora ens ha agradat i les explicacions de la guia han estat de gran interès tant per la forma i com a contingut; a continuació seguim la senda circular que ens porta a l'aparcament; a continuació anem a la veïna població de Cañas on es troba l'Abadia Cisterciense, visita guiada de gran interès. Sortint de Cañas tornem a Badaran on hem deixat encarregat el dinar; i després uns optem per descansar i la major part decidim caminar pels voltants de Badaran entre vinyes i sembrats i, a la tornada, uns fan el sopar i altres organitzen jocs de taula.

Avui **dijous dia 20** ens reunirem amb els que s'incorporen al grup o sigui els que treballen, que són: Carme, Pepa, Lorenzo, Guille, Simón, Ciril i Antonia. En principi havíem quedat a la vora de l'hotel de Fran Guerhy en el Ciego.

Peró després de donar una volta pel poble i intentar reservar el dinar, veiem que no és possible i decidim seguir fins a La Guardia que és a 8 Km i ens trobem davant de l'ajuntament per veure el " Carrillón" que toca a les dotze.

En l'oficina de turisme ens aconsellen rondar per l'interior de la ciutat i pel passeig de Samaniego. Hi ha molta gent i nosaltres en som vint i davant la dificultat per al dinar, decidim que cada un o bé en grups més petits ens solucionem el menjar i que a les tres ens reunirem de nou. Així que alguns anem de tapes per un parell de bars com fa la majoria de la gent de la població. Com havíem quedat tots som a l'hora i sortim cap a Briones on tenim reservada la visita al Museu de la Cultura del Vi de la Dinastia Vivancos. Parem en els meandres del riu Ebre, a Sant Vicente de Sonsierra, fem un passeig junt al riu i fem les fotos de rigor. Entrem en el museu, la visita es detallada i llarga, el contingut i l'abundant material de què disposen, permet fer-se una idea aproximada de la història i l'evolució en l'elaboració del vi, així con la mitologia, literatura, pintures i altres arts que a través dels segles s'han anat manifestant. Utilitzen des de les formes més rudimentàries fins als sistemes més sofisticats de l'actualitat. Amb la visita al museu acabem la jornada, ja que fa un fred "de carajo" (de mil dimonis).

El **divendres dia 21** visitarem la comarca de Los Cameros Nuevos. Avui menjarem en una àrea de servei, així que en los Baños del Rio Tobias, ens aturem per comprar embotits, formatge i fruita, la beguda l'hem preparada a casa. Ens endinsem per segona vegada pel congost del Najerilla fins al desviament, al monestir de Valvanera, on es troba la verge de Valvanera patrona de la Rioja El monestir està enclavat al dalt de la muntanya; és un lloc idíl·lic per l'encinglerat del terreny i la panoràmica que es contempla des allà. Està habitat per una comunitat de monjos Benedictins. Visitem l'església, l'hostal i els voltants i de veritat és que venen ganes de perdre't uns dies amb aquesta pau i naturalesa que invita a caminar pels senders, a la recerca de tranquil·litat que ens roba l'atragament de l'activitat diària.

Seguim viatge entrant per Brievas de Camero i en el port de Peña Hincada, parada per contemplar les muntanyes i els congost i l'habitual sessió de fotos. En iniciar el descens del port veiem taques de neu, en arribar a Ortigosa de Cameros, parem i ens informen en el poble, que visitem i algú recorda que no tenim tomàquets.

I en veure'ls, els que porten la intendència els compren. Com els altres pobles de la comarca estan situats en l'ho més fondo i a banda i banda del riu la qual cosa fa que siguin de carrers costeruts i pintorescos en el seu conjunt.

Seguim a El Rasillo i junt a l'embassament en una àrea recreativa muntem la parada i tots ens maldem a preparar el dinar.

Després fem una caminada junt a l'embassament i continuem viatge fins a Torrecilla En Cameros; com sempre entra pel l'engorjat format pels rius. En aquest cas pel Riu Iregua. en aquest poble va néixer Sagasta Politic destacat des del segle XIX, al qual es deu l'aprovació definitiva del sufragi universal.

El dia 22 clareja plovent i optem per visitar Casalaraina i Haro. A les onze del mati fem una visita guiada al monestir de la Pietat, després de les explicacions pertinents, de la guia, ella mateixa ens recomana menjar unes raves i pendre uns vins en un bar que té bona fama i cap allà hi anem. Seguim cap a Haro, el dia cada vegada es posa més fred i plujós, així que el més urgent és buscar un lloc on dinar i després de voltar per la ciutat i comprar alguna cosa, uns retornem a Badaran i els del segon torn se'n van a Santo Domingo de la Calzada que a més de veure la ciutat han vist com feia acte de presència la neu.

El diumenge 23 clareja nevat i nevant; el grup del primer torn iniciem el camí de tornada a casa ja que s'acabat la setmana i ens acompanya la nevada fins a arribar a Logronyo. La resta visitaran San Millán de la Cogolla i Ezcaray, zona més pròxima a la muntanya i més nevada.

El dilluns 24 els de la furgoneta van a conèixer els Cameros Viejos i que gràcies a la neu obtenen unes bones fotos i completen la ruta programada.

Ernesto González
Granollers, març de 2008

D'Olèrdola a l'Arboç. 27 abril 2008

Sens dubte que la nostra sortida va ser un altre viatge a través del temps; des de la quietud del present no vàrem girar el cap cap a la història sinó que ens hi vàrem situar de ple, al mig. Vàrem entrar en el recinte arqueològic d'Olèrdola, al Penedès, perquè Olèrdola és un dels municipis d'aquesta comarca que té més importància històrica per tot el temps que fa que està habitada. El viatge es va iniciar amb la visita a les troballes arqueològiques més antigues que corresponen a l'inici de l'edat del bronze (2000-1800 AC), de l'inici del període següent: l'edat del ferro que hi trobem un poblat amb una muralla (segles VIII-VII AC). Els ibers, de la tribu dels cossetans, s'instal·laren també a la muntanya tot aprofitant la muralla existent, i construïren cases parcialment retallades a la roca (segles IV-V aC).

Cap a la fi del segle II aC, els romans hi establiren un campament militar per controlar la via Herclea (més tard Via Augusta), que travessa la comarca. Aixecaren una impressionant muralla pel davant de l'anterior, amb torres de planta quadrangular. D'aquest període

*Església romànica de St.Miquel, al turó del mateix nom.
Foto: Alfons Garcia.*

data la gran cisterna excavada a la roca, i la talaia, torre situada al punt més alt del recinte.

Des de la prehistòria i, després, ibers, romans i cristians, han ocupar aquest cim encastellat de forma natural, com a protecció i defensa: com a muralla natural, és el turó de Sant Miquel. També en aquest mateix turó hi ha el castell d'Olèrdola a 358 m, construït el 929 pel Senyor Sunyer en un contrafort del massís del Garraf, al sud del terme municipal i una església d'estil preromànic primer i després, l'any 992, d'estil romànic. Aquest vestigis de progressiva construcció es tan ben visibles en el temple dedicat a l'advocació de Sant Miquel.

El castell es construï al costat de la talaia romana, al cim. L'església romànica, ubicada a la meitat superior de la plataforma, és d'una sola nau, amb absis de planta quadrangular i volta de canó. Sobre el portal es troba una finestra geminada amb una columneta aprofitada d'una construcció anterior.

Al voltant de l'església hi ha vestigis de senzills habitacles i un gran nombre de sitges per emmagatzemar-hi el gra, buidades a la roca. Fora de les muralles va créixer l'antic barri de Santa Maria, avui conegut com el Pla dels Albats, amb les ruïnes d'una església romànica i un gran nombre de sepultures tallades a la roca, dintre d'un bosc d'alzines, ombrívol des d'on es divisa el massís de Montserrat. En aquest turó discret per la seva alçada però singular per la seva posició podem divisar la línia que la història ens ha assenyalat: el límit entre la Catalunya Vella i la Catalunya Nova que durant segles fou defensada pels límits de conquesta i a la fi pel veïnatge entre dues cultures, dues religions i una sola realitat que fou la construcció d'un nou país, al marge de les terres controlades pels governs francs.

Va fer una dia de sol, cada vegada més intens, i el camí pel Garraf ens va portar per uns camins que ja no es franquegen, tot i que surten en els plànols: la brama ha guanyat i són quasi impracticables; no obstant, aconseguim sortir del torrent i dinar a l'ombra, davant d'uns camps.

El camí reprèn la seva qualitat i és transitat, ens apropem a les terres de Foix. La comarca del Garraf és accidentada pel massís del Garraf, que té nombroses falles interiors; la principal és la que fa de límit amb l'Alt Penedès. Els únics cursos relativament importants són l'irregular riu de Foix i la riera de Canyelles, la vegetació de l'entorn són alzinars, pinedes, màquies, brolles i garrigues. Arribem a castellet de Foix i l'església de Sant Pere que es troben sobre un mirador sobre el pantà de Foix, un pantà ben ple d'aigua que prové d'aquest riu discret i ben aprofitat. Un mirall pla, a cel obert, deixa veure un entorn boscós i molt verd. Les construccions medievals són immenses, signes d'un tems i d'un país; d'un territori que es trobava entre el comtat de Barcelona i les terres habitades pels àrabs.

Un castell, fortificació massissa i esponerosa, amb un mur cec al nord i uns finestrals oberts a la zona assolada, ben protegida pels murs i contraforts. És una mirada a l'època medieval nua i precisa. L'església de Sant Pere amb un campanar d'espada ben preparada per anunciar a la població de l'època els alts i baixis: focs, amenaces, difunts. El toc de les campanes acompanyava la vida de la societat i facilitava que la població de l'entorn conegués les notícies més urgents, que el vent s'encarregava d'escampar pels camps i masies enllà.

Seguim endavant cap a l'Arboç on hi arribem a mitja tarda, es troba a 171 m alt, situada dalt d'un turó, vora la carretera de Barcelona a València. El temple de Sant Julià apareix documentat ja l'any 991, com possessió dels senyors de Castellet. L'edifici del primer temple fou construït el 1136. La repoblació es va fer després de la conquesta de les terres als àrabs. L'any 1202 posseïa el privilegi de celebrar un mercat y en 1210 també el de celebrar-hi fires. L'any 1366, Pere III l'autoritza a tenir call. La vila fou incendiada pels francesos (1808). Com a construccions modernes cal esmentar, als afores de la vila, la Giralda de l'Arboç, imitació de la Giralda de Sevilla, encarregada per Joan Roquer i Marí, com a obsequi a la seva esposa, després d'un viatge per les terres andaluses. Entre 1877 y 1889 es va construir una reproducció a escala 1:2 del famós minaret de 52 metres. L'edifici ha estat restaurat entre 2004 i novembre de 2008. Un cop a la vila de l' Arboç

*Pla dels Albats i sepultures tallades a la roca.
Foto: Alfons Garcia.*

i amb la simpàtica figura d'una giralda davant i, després de parlar-ne una estona, varem incidir en el personatge del dia que era Aureli M. Escarré, fill de la vila on encara s'hi conserva casa seva.

Potser oferir unes línies sobre qui va ser i què ha representat per Catalunya aquest personatge cristià que va anar més enllà dels seu temps i es va comprometre amb el seu país en una època difícil, durant una de les més crues repressions sobre l'existència de la nostra realitat social, cultural i lingüística. Aureli M. Escarré (1908-1968) va ingressar de monjo a l'Abadia de Montserrat l'any 1923 i fou ordenat sacerdot el 1933. Durant la Guerra Civil va viure a Itàlia d'on en va tornar l'any 1939, fou abat de Montserrat entre 1946 i 1966, en què, exiliat, es veié obligat a renunciar en favor del pare Cassià M. Just. El 21 d'octubre de 1968 morí a Barcelona Aureli Maria Escarré i Jané. Enguany s'han complert 40 anys de la seva mort i el centenari del seu naixement (15 d'abril de 1908). Els esdeveniments al voltant de la figura del abat Escarré van generar un moviment d'adhesió a la seva persona, en el seu moment i avui es recorden durant l'any del centenari per tenir present persones com ell que s'han compromès per la seva societat, per retornar el nom de cada cosa, en qui el poble de Catalunya hi ha trobar un referent cap on avançar i restaurar les cotes d'identitat malmeses: amb la denúncia del règim militar, la renovació espiritual i eclesial i la defensa de la cultura catalana. No podia faltar nomenar i tenir present Pau Casals de la propera vila d'El Vendrell, ciutadà il·lustre que, des de la música i el seu compromís cívic, fou també defensor de la cultura catalana i dels drets humans.

Hem tornat a fer una de les sortides culturals que tant ens agrada, hem trepitjat els senders fressats dels nostres avantpassats, per conèixer les seves lluites i recuperar el valor de la història en cada marge, en cada turó, prop d'un riu... i arran de les pedres dels nostres petits camins de sol.

Rosa Serra

Monument a l'abat Escarré al seu poble de l'Arboç.
Foto: Alfons Garcia

Excursió al Ripollès, Vall de Camprodon. 8 de juny

Freixenet de Dalt.
Foto: Alfons Garcia.

Molló-Camprodon

De tots els camins que hi ha entre Molló i Camprodon, el que seguirem en aquesta excursió és el que va més enlairat i que té les millors vistes. Surt de Molló a el Galceran i passa pel pla d'en Sala, travessant el veïnat de Freixenet. És un camí que puja 338 metres i en baixa 587, que gaudeix d'unes vistes molt bones, des de la punta dels Set Homes i Tres Vents al massís del Canigó, fins al mar entre Torruella i Pals, passant pel Comanegra, Mare de Deu del Mont, Rocacorba, Finestres, el Montseny, Puigsacalm i tota la serra de Caballera fins al Taga.

Iniciem el recorregut a l'església de Molló seguint el GR-11, que deixarem al sortir del poble. Tot passant pel poble de Molló veiem els cartells que anuncien pels propers dies 22 i 23 de juny la 1a. Fira Transfronterera i de la Retirada, doncs no en va, Molló també es va destacar per un dels llocs que aviat farà 70 anys que milers de persones, es calculen unes 100.000 van creuar la frontera per Coll d'Ares, en camí de retirada cap a França.

Nosaltres seguirem el camí que va en direcció al Bertran, la Masó i el Galceran, aquesta és la última casa que trobarem, tot seguit passem pel costat de la font de la Pietat, més endavant creuem els torrents del Galceran i el del Bac, continuarem pujant fins a arribar al Pla d'en Sala 1.330 m., després de creuar els prats arribem a la carena de la serra de can Rodó, per on baixa el camí del Pla dels Camperols i del Puig Moscós, nosaltres el creuarem i agafarem un corriol en direcció Oest, que baixa a Freixenet de Dalt, petit llogaret que actualment pertany al municipi de Camprodon, des de la seva annexió l'any 1965, el creuarem i baixarem una estona seguint la pista asfaltada, fins a arribar al torrent de la Gironella, que també creuem, passem per sobre les masies de la Gironella i les Serres fins a trobar el camí que vé de l'Ascensió a la casa de les Fonts, passem pel costat d'aquesta, trobem la font de la Mosquera, per sota del Miàs i en uns 15 minuts arribem a la Campa i el pont de Freixenet, tot seguit el parc del monestir de Sant Pere de Camprodon i finalitzem el recorregut de l'excursió al parc de la Font Nova.

Alfons Garcia

Aquest estiu el grup de matinals varem fer una sortida per conèixer la regió de la **Provença**. El departament de la **Vaucluse** i el parc natural del **Luverón**.

1er dia

(**Granollers, Avignon, la Fontaine de la Vancluse, Abadia de Sénanques, Gordes, Roussillon, Gault**)

El motiu d'aquest viatge, es conèixer la regió i sobre tot es per poder contemplar els camps d'**espigol** "**Lavanda**".

L'**Espigol** és un petit salvatge i aromàtic arbust llenyós. El nom de Lavanda bé originalment de Pèrsia i es va establir a la Provença en temps antic. Els Grecs i els Romans l'utilitzaven per els seus banys aromàtics i per aromatitzar la roba.

La paraula "Lavanda" prové del verb llatí Lavare que vol dir rentar.

Sortim de **Granollers**, prenem l'autopista direcció Avignon i sense entrar a la ciutat, ens dirigim a la **Fontaine de la Vancluse**, un dels llocs més visitat sobretot per la seva impressionant font de brollador a peu d'un penya segat de 230 m d'alçada. Aquesta font es la més poderosa de França doncs té un cabdal anual de 630 milions de m³.

Situat a la cara meridional de les muntanyes de le Vaucluse, al davant de la muntanya del Luverón.

Seguint la nostra ruta i contemplant tots els camps d'espigol, fen les parades que creiem oportunes per poder fotografiar-los.

Arribarem a l'**Abadia de Sénanques** que va néixer com a comunitat de monjos Cistercencs en el 1148. Provenen de l'Abadia de Monzan en el **Vivarois**.

L'Església construïda en forma de creu de "Tau" tau és l'última lletra del alfabet Hebreu i la dinovena lletra de l'alfabet Grec. També coneguda con la creu de sant Antón.

Quant arribem a l'abadia veiem que el camp del davant, aquest any en lloc d'haver cultivat espigol ho han fet de cereals cosa que ens desenganya ja que en totes les fotografies publicades s'hi veu un magnífic camp d'espigol. Acabada la visita a l'abadia reprenem el nostre camí per dirigir-nos a **Gordes** un dels pobles més bonics de França situat a 40 Km de Avignon, i erigit sobre un esperó rocós, apareix al final d'una ruta sinuosa rodejat d'alts murs de pedra seca.

La Fontaine de la Vancluse.
Foto: Maure Luis.

Continuem la nostra ruta i la propera parada la farem al **Roussillon**. Situada al cor d'un dels dipòsits d'ocre en el món. Rosselló és famós pels seus magnífics penya segats de color vermell ocre i pedreres. El vermell, groc i tons marró de la terra forma un contrast sorprenent.

Continuem la nostra ruta i ara ens ha de portar a l'hotel on tenim feta la nostra reserva.

(**Notre Dame de Lumiere**) és el nom del nostre hotel al cor del **Luverón**. Està instal·lat dins d'un antic convent envoltat d'un parc natural de 30 hectàrees.

2n Dia

(**Gault, APT, Gignac (Colorado), Sault, APT, L'Isle sur la Sorgue, Avignon, Granollers**)

Sortim aviat del hotel, per poder aprofitar al màxim el dia que tenim pel davant. La primera aturada la farem a **Gault** (nom d'origen germanic (Agaud)).

Tot seguit continuem ruta fins arribar **Gignac** petit poble de tan sols 48 habitants. Es troba al parc natural Regional du Luveron, l'ocre dels penya segats colorada provençal i enormes camps de Lavanda.

Sault és una de les principals parades en el recorregut d'**espigol**, tots els voltants de la ciutat es troben immensos camps blaus alternant amb els camp de blat.

APT antiga ciutat de la regió de la Provença de França, la ciutat esta a la vora del riu Coulon en una vall. L'APT plana està recoberta amb **Espigol i lavandino (espigol Híbrid)**.

L'Isle sur le Sorgue, és un d'aquest llocs de la provença que un ha de veure. Aquesta "illa ciutat" es troba

Abadia de Senanques i camps d'espigol.
Foto: Maure Luís.

al peu de l'altiplà de Vancluse a les planes del Comtat Venaissin.

El seus colors són la natura i el verd brillant aigua del diversos Canals. El riu Sorgue envolta la ciutat.

Finalitzada la visita a l'isle sur le Sorgue reprenem el nostre camí de tornada a Granollers i com que no voldríem arribar massa tard, sols farem una parada tècnica abans d'arribar a la frontera. I així donem per acabada aquesta sortida, hem tingut molt bon temps i tothom mostra la seva satisfacció, per aquest magnífic viatge.

Excursió “4 pobles i 1 artista” diumenge 9 de novembre de 2008

Un dels objectius d'aquesta excursió és trepitjar a peu el nostre país per camins de l'Empordà. Des de fa segles aquesta comarca ha sigut terra de pas en tots els sentits, té molta història, llegendes i un gran patrimoni artístic i cultural. Em fa molta il·lusió donar a conèixer al grup de matinals de l'AEG un trosset gairebé desconegut d'aquesta gran plana regada per tres rius (el Ter, la Muga i el Fluvià). És terra de vent, d'aigua i d'homes amb un tarannà i caràcter molt especial. Aquest trosset del nostre país, l'escriptor empordanès Josep Pla el va anomenar “Terraprim de l'Empordà” : estreta ondulació de terreny que s'estén entre l'Empordanet (el Baix) i l'Empordà de la plana (l'Alt) amb petites serres de pujols arrodonits de poca altitud entre les valls mitjanes dels rius, amb camps de conreu de secà : cereals, blat de moro i farratge sobretot (alfals) i boscos de pins i alzines. Té un tipus de sòl sec i de poc gruix que es contraposa als terrenys argilosos de molt de gruix i de bons conreus propis de la plana. És un espai de transició entre les conques del riu Ter i Fluvià, el massís del Montgrí, la plana empordanesa i els aspres de la Garrotxa.

En aquesta vessant de l'Empordà hi poden haver moltes sorpreses, hi ha pobles molt tranquils, sobretot a l'hivern, amb pocs habitants censats, la majoria de la seva gent ha anat marxant i abandonant els treballs del camp. Però avui dia moltes cases estan reformades com a segona residència.

L'autocar ens deixa a la petita esplanada davant de l'ermita de reduïdes dimensions de Sant Mateu de **Valldevià**, petit nucli agregat al municipi de Vilopriu. Es preveu un dia de sol però no està clar del tot, hi ha

boires baixes, ens faltaria un cop de tramuntana per poder gaudir d'una vista esplèndida que des d'aquí hi ha sobre la badia de Roses.

Creuem la carretera i comencem l'itinerari. Ens enfilem per entremig de les cases escampades pel vessant oriental del puig de Valldavià de 173 metres, la màxima alçada de l'excursió, on hi ha uns grans repetidors de televisió. A la part alta del poble entre pinedes s'entreveu el castell fortificat i reformat del segle XV.

Seguint pel GR1, passem pel petit nucli de **Pins** del municipi de Vilopriu. Aquí ens aturem per esmorzar davant de la petita capella de Sant Bartomeu. Aquesta, d'una sola nau, té una capçalera poligonal- excepcionalment -a l'extrem oest.

Aquest petit conjunt de 9 cases són part de les masoveries de Can Muní, casa pairal del segle XVII de la família Genover, fa poc es van reformar per fer-hi allotjaments de turisme rural i eqüestre. En una d'aquestes masoveries, Cal Menut, hi va viure “el Menut de Pins” personatge de trista memòria per aquestes contrades, fou el principal col·laborador del Relotger de Creixell cap d'una banda de bandolers.

Continuem i al cap de poc ja s'entreveuen les primeres cases del municipi de Saus- Camallera- Llanpaies. El nucli de Saus era abans la població més important d'aquest municipi, però quan es va construir l'any 1858 l'actual traçat de la via del tren, es va crear l'estació a **Camallera** que era un petit veïnat agregat a Saus. Aquest fet motivà un creixement de la població, va venir molta gent de fora per treballar-hi i es van

construir moltes cases d'una manera una mica anàrquica.

Una gran part d'aquest territori està format per estanys, estanyols i aiguamolls dessecats per poder-hi conrear. Amb l'arribada del tren es va acabar de dessecar un gran estany que hi havia a Camallera.

Creuem el pont sobre la via del tren de la línia Barcelona - Portbou - Cerbere, admirem l'absis de la petita capella de sant Sebastià i anem travessant el poble tot explicant anècdotes o curiositats de les diferents cases pairals. Can Geli, Can Ferrer-Pagès del segle XVII, Can Cristòfol, antiga masoveria de Can Feliu. Ens aturem a la plaça del poble per contemplar la gran façana de Can Feliu del segle XVI i l'església romànica de Sant Bartomeu, no en queda gairebé res de l'antiga església, l'actual és producte d'una reforma que s'acabà el 1951. L'antic campanar fou enderrocat per construir l'actual, força alt i peculiar, està bastit amb maons. Actualment Camallera és un poble de serveis i de petites empreses familiars.

Deixem el GR1 creuem la carretera que va de l'Escala a l'autopista AP7 i continuem fent camí cap a **Vilaür**. A la llunyania s'intueixen els cims nevats de la serralada del Pirineus i del massís del Canigó.

Abans d'entrar al poble passem pel costat del Mas Pou on hi viu l'editor literari Jacobo, comte de Siruela, un dels fills de la Duquesa d'Alba.

Parem a fer un cafè en el nou local social, després ens enfilem pels carrers fins arribar a la plaça del poble on hi destaca l'església de Sant Esteve, la porta actual, a migdia, és d'estil gòtic - renaixentista. La façana original queda tapada per una casa que s'hi va adossar. L'església fou fortificada aixecant-se una estructura al damunt del temple que gairebé dobla l'alçada de l'edifici.

Travessem la plaça passem per sota un curt passadís cobert amb una volta de canó, creuem la carter a i continuem el camí tot rodejant la gran casa pairal de Can Puig del segle XVIII, és una gran masia de tres plantes i amb coberta de doble vessant, a la façana principal hi ha un gran portal adovellat.

Continuem pel mig del bosc tot fent camí pel cor del Terraprim fins al nucli de **Saus**. Aquest nom li ve d'un arbre que es feia a la vora de l'aigua dels estanys que hi havia en aquestes contrades : el salze (saule) Aquest arbre servia per la fabricació d'esclops, una indústria local ara desapareguda, fa poc temps es va tancar. Havia estat una ocupació tradicional des feia molts anys.

Aquesta és una caminada que no té cap dificultat, és tranquil·la, sempre per camins de terra, passa per entremig de camps de conreus de cereals acabats de llaurar i sembrar, boscos de pins i petits nuclis poc habitats. Tot xerrant anem fent camí per aquests paisatges solitaris, però no val a badar, cal conèixer

Una de les pintures dels carrers de Saus (Alt Empordà).
Foto: Alfons García.

el terreny, hi ha molts camins i cruïlles i no estan senyalitzats.

Entrem a Saus pel camí que passa sota la via i pel costat d'un antic safareig. Constatem que encara que últimament ha plogut bastant no hi ha gairebé aigua. Entremig de les cases sobresurt l'església romànica fortificada amb marlets i matacans de Santa Eugènia, és d'una sola nau amb una bonica portalada romànica i un absis semicircular sense cap obertura i tot el voltant del terreny de l'església hi ha el cementiri actual.

D'entre els habitants del poble hi ha algun artista de renom. Nosaltres anem a visitar **"l'entorn artístic del Mas Palmero"**. És un conjunt de pintures murals a l'aire lliure que constitueix un espai obert i gratuït integrat en la naturalesa. Es pot visitar lliurement tot l'any. Visitar i poder parlar amb el senyor Palmero era un dels altres objectius d'aquesta caminada per l'Empordà. Hem tingut sort i ho hem aconseguit!

El nucli de Saus és compacte amb moltes cases de pedra amb grans portals adovellats i finestres amb carreus i té els carrers empedrats amb còdols rierencs.

Passem per sota una volta que abans es construïa en els pobles per ajuntar dues cases de banda i banda del carrer i arribem a un espai molt gran on hi ha el casal social del poble. Aquí hi dinem.

Havent dinat reprenem el camí, ens enfilem cap al darrera de l'església fins arribar a la gasolinera de Saus. Ens parem per fer una abraçada al majestuós i bicentenari "pi de la Lluïsa". Aquest era el nom de la masovera de can Dalmau, segons diu una llegenda.

Des d'aquí es veu una part de la serra de Ventalló. Fa poques setmanes la plataforma ciutadana "Salvem el Terraprim" ha fet una protesta contra la construcció d'un parc eòlic de gran impacte visual, dalt del cim d'aquest serra.

Al costat de la carretera hi ha l'estudi d'art "Km7" de l'artista José Luis Pascual. Gairebé a tots els petits pobles d'aquesta contrada hi ha centres d'art, tallers

El pintor Palmero.
Foto: Alfons García.

*L'extraordinari "pi de la Lluïsa".
Foto: Gemma Tintó.*

i galeries amb exposicions permanents molt interessants.

Creuem la carretera de l'Escala, a l'alçada de la gasolinera i continuem el camí de retorn tot passant pel costat del punt geodèsic de Valldevià fins arribar a les piscines de Vilopriu, aquí ens espera l'autocar i així tancarem el cercle d'aquesta excursió.

Ha estat un dia molt agradable, hem començat a caminar a quarts de deu del matí i hem acabat a quarts de cinc de la tarda. A l'entrada de fosc cap a les sis de tarda tornem a ser a Granollers.

Fins la propera!!!

Lola Riera i Clapés

Sortides realitzades pel grup de Matinals durant l'any 2008

13 de gener

Sant Llorenç Savall - Sant Jaume de Vallverd. Vocal, Teresa Madrid.

20 de gener

Granollers - la Roca - Granollers (abans del pas del TGV. Vocal, Ernesto Gonzalez.

27 de gener

Riells del Fai - l'Ollar - Sant Miquel del Fai - Riells. Vocals, Rosa Illa i Josep Ramos.

10 de febrer

Alt Empordà, Vilajuiga - Serra de Rodes. Vocal, Lola Riera.

17 de febrer

Romanyà de la Selva - Solius (Mercè Rodoreda). Vocals, Rosa Serra i Alfons Garcia.

24 de febrer

Llinars - Sanata - Coll de les Formigues. Vocal, Joan Arenas.

17 al 24 de març Setmana Santa

La Rioja. Vocal Ernesto Gonzalez.

30 de març

Aiguafreda de Dalt - Serra de l'Arca - Castell de Cruïlles - Aiguafreda. Vocal, Lurdes Montero.

6 d'abril

Mare de Deu de l'Ajuda - Roc Gros - Balenyà. Vocal, Ernesto Gonzalez.

20 d'abril

Cingles de Tavertet - Rajols - L'avenc -Tavertet. Vocal, Simó Riaguas.

27 d'abril

Olèrdola - Castellet - l'Arbós. Vocals, Rosa Serra i Alfons Garcia.

11 de maig

Roda de Ter - Sant Feliu - Sant Pere de Casserres, (cami Vora del Ter GR-210). Vocals, Rosa Illa i Josep Ramos.

18 de maig

3ra. Etapa de la Ruta Verda. Amer- Bescanó, Vocal, Mercè Chopó

25 de maig

Itinerari circular, coves de Mura, Vocal, Carme Sanchez

8 de juny

Molló - el Galcerant - Freixenet de Dalt - Camprodon, Vocal, Alfons Garcia

15 de juny

Sant Llorenç del Munt. Serra de l'Obac - Paller de tot l'any, Vocal, Llorenç Almendro

21 i 24 de juny

Vall de Benasc. Vocal, Joan Arenas

19 de juliol

Excursió nocturna (Caldes de Montbui) - el Farell. Vocal, Joan Arenas

27 de juliol

Volta pels Llacs de les Bulloses. Vocal, Joan Arenas

21 de setembre

Serra del Montsant (Albarca) Vocal, Pepa S.

27 i 28 de setembre

La Vall Fosca. Vocal, Josep Ma. C.

5 d'octubre

Plana de Vic, Sender circular de Gurb. Vocal, Lurdes Montero.

19 d'octubre

Sant Llorenç del Munt. Matadepera - Serra de les Pedrixes. Vocal, Teresa Madrid.

26 d'octubre

Garrotxa, (Zona Volcànica) Batet de la Serra - Font de la Trinitat - Pla de Gadamar - Coll de Palomeres - Sant Abdó i Sant Senén - Sant Julià del Mont - Coll de Boixeres. Carrer de can Mascou - Santa Pau. Vocal, Alfons Garcia

9 de novembre

Sender Circular de Taradell. Taradell - Castell del Boix - Puiggrifó - Serra de Montmany - Serrat de Mont-rodon - Taradell. Vocal, Xavier Moya.

23 de novembre

Alt Empordà (4 Pobles i un Artista) Valldevià - Camallera - Vilaür - Saus. Vocal Lola Riera.

14 de desembre

Anoia. La Torre de Claramunt, itinerari circular als voltants del castell. Vocal, Pepa Sans

21 de desembre

Girona. (Vall de Sant Daniel) Sant Pere de Galligants - Castell de Sant Miquel - Puig Estela - Sant Daniel - recorregut per la muralla - la Catedral. Vocal, Alfons Garcia.

Relació de sortides efectuades el 2008:

gener	9	El Suí.
	16	Rocs Cremats-Matagalls-Sot de les Cordes.
	23	Les Agudes-Turó del Home.
	30	Vallfogona-Castell de Milany
febrer	6	Requesens-Puig Neulós
	13	Coll de n'Orri-Castell de Montsoriu
	20	Pla Traver-Puigsacalm
	26	Mare de Déu del Mont
març	5	Montserrat-Santa Cecília-Sant Geroni
	13	Cap de Creus
	25	Mare de Déu del Coll
abril	2	Els Graus de Tavertet
	9	L'Albera, Puig d'en Jordà-Puig de la Calma
	16	Castell de Centelles- Castell de Castellcir
	23	Sant Aniol d'Aguja-Talaixà-Salt de la Núvia
	30	Comanegra-Puig de les Bruixes
maig	7	Creu de Ferro-Gallina Pelada
	14	Puig de la Canal Freda
	20	Costabona
	27	Puigllançada
juny	4	Rasos de Peguera
	11	Sobrepuig
	18	Balandrau-Font Llitera
	25	Gra de Fajol
juliol	2	Finestrelles
	9	Tossa Plana de Lles
	16	Pas dels Lladres-Puigmal
	23	Pic de la Dona-Bastiments
	30	Nou Creus-Rocs Blancs-Font Negre-Coma del Clot
agost	6	Pics d' Envalira
	13	Coma d'Or
	20	Pic de la Font Negra
	27	Coma Ermada-Roc Colom-Roc de la Mort de l'Escolà
setembre	3	Nou Fonts-Pic d'Eina
	10	Comabona
	17	Pic de la Serrera
	24	Puigmal de Llo
octubre	1	Bony de Salòria
	8	Núria
	15	Roc Blanc-Tossa Plana de Lles
	22	Penyes Altes del Moixeró
novembre	5	Costa Pubilla
	12	Ogassa
	19	Roc d'Auró
	26	Grau de les Olletes-Puigsacalm-Camí dels Matxos
desembre	3	Turó de les Onze Hores
	11	Vallfornés-El Sui-Casa Nova
	17	La Mola-Moncau

El grup dels Pensionaires en la sortida a la Serra del Cadí.

Seguim fidels al nostre compromís i d'aquesta manera, setmana rera setmana, acudim a la nostra cita, podem dir que ara estem en una molt bona fase del nostre grup. Deixem enrera algunes que altres ocasions en que solament podien ser dos els participants i això francament era molt magre, si bé sempre és volia que hi hagués una tàcita obligació d'assistència que fins que no se'n va parlar no es va aconseguir.

He fet aquest incís per fer públic el nostre funcionament, no som excloents, al contrari, volem que els que vulguin venir sàpiguen de la necessitat d'entrar al grup amb totes les conseqüències i per tant l'assistència a totes les sortides, més ben dit a gairebé totes, necessari.

Pel demés, que us puc dir, estem molt satisfets de la nostra activitat i no desitgem altre cosa que poder-ne gaudir com més temps millor, ja sabem que algú flaqueja, però per dir-ho més bé, que no importa, ja que al cap i a la fi, qui no té un all, té una ceba.

Participants: Miquel Bramona, Ferran Calpe, Ricard Causa, Josep Carbonell, Alfons Carreras, Josep Comas, Joan Corbera, Josep M. Farnés, Carme Guri, Jaume Muntan, Ismael Porcar, Josep Roca, Cristina Sartori i Jaume Ventura.

Tot en soldadura, gasos i maquinària

**Jordi Camp, 43 - 08400 Granollers
Tel. 93 840 40 22 - Fax. 93 840 40 23**

**C/. Ebre, 54 - 08223 Terrassa
Tel. 93 785 10 80 - Fax. 93 736 03 42**

e.mail: game@suministros-game.com